

BOEM@

LIVE LITERATURE

decembrie 2010 (Anul II) Nr. 12 (22)

BOEMA

Live Literature

Decembrie 2010 (Anul II) Nr. 12 (22) - 32 pagini

ISSN 2066-0154

Apare sub egida **ASPRA**

Asociația Scriitorilor pentru Promovarea Realizărilor Artistice

Editor: S.C. InfoRapArt Galați - Editura InfoRapArt

12 / 2010

COLEGIUL DE REDACȚIE

Director: Petre Rău
Redactor-șef online: Mihail Gălățanu
Redactor-șef: Valeriu Valegvi
Redactor șef adjunct: Victor Cilincă
Secretar de redacție: Antoaneta Dobreanu

Redactori: Saint-Simon Ajarescu, Dimitrie Lupu, A. G. Secară, Cristina Dobreanu, Alexandru Maria, Laurențiu Pascal
Grafică: Elena-Liliana Fluture
Tehnoredactare: Daniela Neculai
Colaboratori: Maria Timuc, Simona Șerban - București, Ion Potolea - Târgu Mureș

Revista literară BOEMA o puteți citi și pe site-ul www.boema.inforapart.ro
actualizat permanent de: InfoRapArt
Email: boema@inforapart.ro,
petrerau@yahoo.com
Telefon: **0726 337376**, **0336 800313**
ADRESA REDACȚIEI: Str. Al. I. Cuza, Nr. 45bis,
Bloc Cristal, Sc. 2, Et. 3, Ap. 4, Galați, 800010

Abonamente: boema@inforapart.ro, tel: **0726 337376**

În numele libertății absolute de exprimare, autorii răspund în mod direct de conținutul materialelor publicate.

Literatură și Artă

DIN CUPRINS

Poezie: Dionisie Duma (p.3), Virgil Costiuc (p.4), Andrei P. Velea (p.9), Grigore Grigore (p.14), Maria Timuc (p.15), Constantin Gherghinoiu (p.19), Marian Dragomir (p.22), Dragoș Ionescu (p.29), Poeme selectate de pe cenaclul literar online „Noduri și Semne” (p.30)

Proză: Elena Hanganu – Între maluri, “Anotimpul tulbure” (p.16), Paul Sân-Petru – Maratonul, Mai marele viorilor (p.18), Adriana Dănilă – Fragment de roman (p.21)

Cronică de carte: Melania Cuc – Dansul inorogului, Elogiul melanholiei (p.17), Valeriu Valegvi – Un debut convingător (p.20), Ana-Maria Cheșcu – Mircea Goga / Veturia Goga, “Privighetoarea lui Hitler” (p.23)

Note de lectură: Gheorghe A. Stroia – “Meleagul viselor ce trebuie împlinite” sau “Monografia orașului Boldești-Scăieni”, de Cristian Petru Bălan (p.10)

Opinii: Dan Ion Sanda – Bastardizarea neamului românesc (p.13)

Meridiane: Jaan Malin - Estonia (p.6)

Colinde: Elena-Liliana Fluture, Antoaneta Dobreanu - Colinde (p.25)

Interviu: Andra Rotaru – Interviu cu poeta Florina Zaharia (p.7)

Cărți: Redacția – Cărți sosite la redacție (p.30)

Religie: Mitruț Popoiu - Anul Crezului Niceo-Constantinopolitan, partea a 12-a (p.28)

Grafică:

Coperta I: Salvator Dali - *Galatea of Spheres 1952*

Coperta a III-a: Antologii colective, ASPRA-2010

Coperta a IV-a: Thomas Kinkade - *Winter*

Interior: Elena-Liliana Fluture

www.boema.inforapart.ro

Dionisie DUMA

Poem semifinal

Singur
 cu poemele mele
 cu bluzele tale
 și rochiile
 lungi
 lucruri absente
 ore banale
 cu ce putere
 să le alungi?
 Împachetez
 ce mai am
 de spus
 orașul doarme
 pe plop
 gării
 deschid
 un geam
 către zarea de-apus
 și văd nomazii
 în ziua plecării...

O frunză

Vara se scaldă-n pârâu
 Un anotimp venea curând
 Plecau cocori în nopți plângând
 Cu gene galbene de grâu

Și nu știam; am plâns și eu
 Cu dorul lor abia plecat
 Din toamna mea s-a scuturat
 O frunză ce o pierd mereu.

Ziua de ieri

Ziua de ieri a
 pierit în pierdele
 și pe fruntea mea
 Îngerii au pictat
 umbre albastre
 cine moare acum
 va intra, desigur,
 în Veșnicia Dorului!

Duminica Mare

Ca un fulg neștiut
 mă îndrept înspre cer
 prin liniștea pură
 mi-a-nflorit în Prier
 Rugăciunea pe gură.
 Nu aștept nici
 un tren
 de plecare-n Neunde
 mă pătrunde-un refren
 numărat în secunde.
 Peste tot e-Nălțare
 vin speranțe, fiori
 când începe în zori
 Duminica Mare.

Închipuiește-mă

Închipuiește-mă bolnav de poezie
 dormind
 cu capu-ntr-un colț de stea
 fără oase și umbră
 în camera fără pereți
 în care cu ochiul tău
 mă privesc înăuntru.
 Din palme să-ți curgă liniștea
 să mă fac timp
 pentru o flacără adâncă
 iar lacrima ta să se înece
 în vorbele mele nerostite.

*
 * * *

Singurătatea-i stinsă
 ca într-o catedrală
 în care niciun clopot
 nu curge în ecou
 se rupe-n ramuri cerul
 și soarele-o beteală
 aruncă peste teiul
 de veacuri din Copou.

Ars poetica

Întâlnirile noastre sunt făcute din tăcere
 Tace ea, tac eu
 Nimeni nu se supără pe durere
 Nici chiar pe Dumnezeu
 Iubim lumina, soarele, iarba,
 Un lac la marginea orașului
 Zi de zi privim cum crește barba
 Albă a cosașului
 Când vom pune punct
 Liniștii – asta nu se știe...
 Ea mă însoțește pretutindeni – defunct
 Spânzurat de
 POEZIE!

Virgil COSTIUC

Roata și de ce nu-l mai latră câinii

avea frică de oameni
trăgând aer în piept
aspira chipuri fărâmițate
inima-i trimetea sângele
spre cobilița de pe umeri
în talere cu două oale de lut
ochiul alerga pe rafturile
cu scule obosite
au plămădit deasupra
legănate iluzii
nevasta a aruncat la gunoi
o conservă desfăcută
o cheia universală
a înșurubat luna
îndreptând axa
unei eclipse
ridurile părea gratiile
ieșite la suprafață
ziua se întorcea și-i arăta dosul
pumnul-ciocan și ce pusti
e-n camera singurătății
... alții au devenit
cum a fost și el odată
istoria se repetă – zâmbind lunar
când se ușura chema un ucenic
santinela cu ranga
până se deșerta
acum ucenicii au devenit muncitori
cu pumni grei și-l pândesc din așternuturi
prin spatele blocurilor
umbra lui
privește peste umăr

Tehnica

mașina de curățat cartofi
cava în partea de jos ondulată
peretele rotund cu găuri ascuțite
viteză și robinetul cu apă
atât cât să nu iasă rotund
cuțitul Sollingen pe blatul din teflon
separa cartoful în patru
tava din inox plină
plus o creangă de rozmarin
sub o folie de aluminiu
gazul din groapa cu dejecții
mirosind a coptură

lumea a învățat să meargă
rostogolindu-se
camionul Mack
ce transportă beton – învărtindu-l
motorul construit la Detroit
torcând ca ventilatorul din tavan

la canal
calcarul era spart cu târnăcopul
încărcat cu lopata stalinistă
și cărat cu roaba
stăpânii cizmelor
plecau la chenzină
cu o valiză plină cu bani
și tot erau fericiți

O sfârlează din lemn și o dorință nebună

trenuri
unul după altul
cum urcam în vagon
îl decuplau de restul garniturii
uneori îi lua locomotiva
fugea printre tampoane
agitând stegulețe
un compartiment numai al meu
patru roți și un scurt coridor
terminat cu o toaletă care-mi era și bucătărie
veneau și-i lua câte un boghiu
în loc așezau traverse
smulgea geamul și pe el jucau domino
despre acest joc și cine câștiga
nu se vorbește
aruncam în gol câte-o bască
păstrând o elice din lemn
când va porni
dacă va mai ajunge
într-o gară sau oriunde
dacă am bilet și acolo
la semafor așteptând
statuia de gheață cu ochii în flăcări
am coborât să beau apă
și au adus o locomotivă
din parcul rece al copilăriei
cu roți mici alb-roșu
fochistul mi-a dat o lopată
să arunc cărbuni în cazan
el s-a vaporizat primul
după ce-a lipit doi saboți la o roată
mi-a spus să nu mă ating de manete
să privesc la manometre
până ajung primul
dar cine pe cine să mai aștepte
stațiile dintre oameni au fost suspendate
chiar dacă cioplisem
o elice din lemn
pentru motorașul din piept
zborul părea o utopie

Tablou

să zicem că omul e rău
 urât și prost
 cum e pictat în tablou
 mușcând coada pensulei
 molfăind oracole între dinți
 și scuipându-le ca pe semințe
 să zicem că portretul respiră
 mirosind a ulei de in
 aburind geamul
 flori de gheață prind contur
 pe stradă
 printre oameni
 până i se va pierde urma
 o umbra intră în cameră
 se așază pe singurul scaun
 cu vederea spre chenarul părăsit
 constatând că mai mult de atât
 nu se putea
 și că îi trebui alte culori
 pentru a mima respirații
 și de atunci
 nimeni nu l-a mai văzut

Nu era el

I-am împuns cu degetul
 i-am pipăit încheieturile
 reflexele unor pași pe nisip
 am pus o palmă peste plămâni
 am ciocănit - sunau cum ai bate
 din lumea ailaltă
 m-am uitat în gură - avea resturi de vorbe
 am ciocănit dinții cu o lingură de argint
 șutită de la un ovrei zgârcit
 i-am zis să spună A
 ceva din interior mi-a făcut semn cu degetul
 m-am uitat în fundul ochilor
 în speranța că-i găsesc vre-o călătorie
 dar n-am văzut decât o barcă osificată
 pe țărmul unei insule
 două urme duceau spre miracole
 dar nu exista nicio cale
 i-am ridicat calota craniană
 o mulțime de fire sângerii erau întrerupte
 în schimb se vedea bine
 pe micile ecrane fumul de marijuana
 sub cota zero a scoarței terestre
 la minus doi metri
 scăpărau blitz – uri
 pentru jurnalele de știri
 secționat pământul arăta
 ca o pulpă la măcelărie
 cu rădăcini prin care picura apa
 străvezii
 până m-a întrerupt vagabondul orașului
 întrebându-mă dacă am găsit
 dar nici eu
 nu știam ce mai caut

Lamentațiile unui pasager

Poetului Robert ȘERBAN

îmi vine să mă arunc
 în cele mai cumplite ape
 lovind cu tălpile pragul unui mal
 să aud în timpâne
 secunda adâncurilor
 să țin aerul în plămâni ca pe o ultimă
 scrisoare
 de la care nu mai aștept niciun răspuns inutil
 sunt un bun înotător
 și am să mă izbesc cu fruntea de alt țărm
 picioarele au să mă susțină
 și gestul o să fie degeaba
 îmi vine să mă arunc
 de pe-o solitară înălțime
 am boala lui Icar
 iubesc zborul și plutirea
 nașterea vine cu lumină
 din căldură întotdeauna se naște un mit
 și acolo am să rămân
 deasupra tuturor viețuitoarelor
 compătîmîndu-mă că nici asta
 nu sunt în stare s-o fac
 îmi vine să mă arunc
 în marile încăierări umane
 să fiu doborât și călcat în picioare
 dar eu am să înving chiar dacă nu vreau
 pentru că sunt din naștere învingător
 și ei văd
 un șchiop bătrân și fără dinți
 degeaba

În echilibru

să-ți dai drumul pe firul amintirilor
 spre ramurile copacilor fără fructe
 în mijlocul unei haită de lupi
 despărțiți de-o lună mâncată de coajă
 și abia lipsit de propria-i îndoială
 corabia se desprinde ca o scrisoare
 cu golurile literelor pline de vânt
 umplând cu lumină peretele pentru o vreme
 singurătatea e o mare adunare
 cel care vrea să mă întâmpine
 îmi spune mai întâi să nu-l uit
 și chiar nu văd cum despărțirea alunecă
 peste cel care vrea să se împotrivescă
 argintul lasă pete pe umbră
 vorbesc de trei ori și te înconjur
 fără să mă deșir pe de-a întregul
 ochiul în tunelul apelor învolburate
 crizantema pe ultima filă de carte
 să cazi pe firul amintirilor
 lovindu-te în dreptul unor porți
 ferecate cu o umbră lestată de îndoieli
 plutirea unui pescăruș
 este un echilibru
 față de un anume punct

Jaan MALIN

- ESTONIA -

A absolvit filologia la Universitatea din Tartu, Estonia (1990). Este poet, curator și editor de carte. A publicat 5 volume de poezie, dintre care amintim: *Mitu ühte* (Mai mulți, 1990), *Paraluulud* (Parapoeme, 2001), *Sulle. Juhtumata juhuluulet* (Ție. Poeme ocazionale care nu s-au petrecut niciodată, 2003), etc. Scrie poezie sonoră. A publicat de asemenea articole și eseuri despre literatură și artă în diferite reviste literare și cotidiene și a fost editorul unui lunar câțiva ani. A fost curatorul, spre pildă, a expoziției de artă a estonianului Ilmar Malin, 1999. A analizat opera lui Ilmar Labaan, poet estonian de factură suprarealistă.

Este membru a Uniunii Scriitorilor din Estonia și a Societății Estoniene de Literatură. Operele sale au fost traduse în engleză, olandeză, lituaniană, slovenă, rusă, finlandeză și suedeză. Premii: Premiul Concursului de Poezie Slam la Viljandi (2009) și locul 3 la *Zilele Europene de Poezie Slam* de la Berlin (2009).

În România a participat la ediția a XII-a, Galați-Brăila-Buzău 2010) ale Festivalului Internațional de Poezie "*Serile de literatură ale revistei Antares*".

O seară

Mă uit la parfumul tău cu umbre roșietice
îl inspir. Îmi doresc să trăiesc
alături de tine și mai târziu să-mi amintesc
bucuria trecută. Aproape de inima mea.

Nepăsare blestemată frumoasă.
Îmi amintește de-o veche revistă, „Western”.
Un acrobat înțepenit pe frânghie. O fotografie.
Spatele tău și ochii tăi încrezători.

Muzicianul, pilit cu bere
cântându-și melodia, bătând ritmul cu piciorul.
Știi să râzi atât de simplu.
Mașina se-ndepărtează de drumul nostru.

Noi însă mergem către alt loc.
Indicatoare licărind reflectând lumina.
Mașina înaintând rapid, zbârnâind.
Profilul tău sclipind pe întuneric.

O adresă I

Aici este țara vieții tale.
Aici știi cum stai.
Aici nimeni nu poate fi fără Credință.

Aici cuvântul tău este sacru.
Aici poți trage direct la țintă.
Aici poți pricepe cum negru nu-i negru.

Aici poți lupta cu suferința și deprimarea ta.
Aici nu te conformezi niciodată.
Aici Credința îți judecă faptele.

Loial și consistent

Nu te contrazici niciodată
pentru că ai crezut mereu
într-un fel de sfințenie cinstită.
În interiorul vieții eterne.
Nicăcând nu va fi pierdut timpul
care încerca să nege existența.
Poate le va scădea puterea.
Acum gâfâi aproape sufocat,
sufocându-te într-un spațiu aproape
curat care-ți frânge inime.
Ți-e teamă de umbre și cauți puțină esență
memoria ei pretinzându-ți loialitate
și consecvență
în această lume
delicată fragilă.
Stai aproape de atmosfera
înnăbușitoare-a nopții
precum un castel de speranță
în sala răcoroasă a acestui castel
se aude un țipăt insolent.
Apuci tamburina amintirilor
și umbrele sunt deodată guvernate
de o secret născută
tot mai amplă
dorință de
libertate.

traduceri de Peter Sragher

Imagine de la festivalul Antares 2010

“Am fost împreună o eua și am experimentat un număr mare de inimi”

În cadrul Târgului Internațional de Carte Gaudeamus, Florina Zaharia și-a lansat volumul de poeme “Eua”, Editura Paralela 45, colecția “Avanpost”. De la titlul volumului, până la modul său inedit de prezentare a evenimentului de lansare, cartea a născut întrebări și curiozități în rândul cititorilor. Andra Rotaru a dialogat cu Florina Zaharia, în exclusivitate pentru AgențiadeCarte.ro, despre ce înseamnă această „Eua” pentru autoarea sa.

În primul capitol, “biografiica”, odată personajul devenit o ființă vie, pare că tot ce aparent ar trebui să țină de niște ritmuri biologice, lui îi sunt străine, iar uneori îl apasă, și chiar și-ar dori să le respingă.

Ce să fac? *Eua* a cucerit 90% din teritoriul corpului. Sufletul s-a făcut mare, peste, deasupra, dedesubt, stângadrea, printre. Sufletul a devenit o mașină psihică, a produs accidente și s-a modificat în transfer. Abia atunci a început respingerea, golul s-a făcut gaură, absența s-a transformat în lipsă, mama în fiică, eu în ea. Aceste disperări psihosenzoriale își depășesc granițele suflet-corp și acționează asupra vieții exterioare, a celorlalte persoane. La *Eua* viața biologică pare să fie doar o piele a vieții interioare saturată de imagini, de realități, puțin înfricoșată, cu un bagaj considerabil de angoase și pansamente. Fizicul supurează înăuntru, iar rănilor interioare sunt din ce în ce mai vizibile, mai biologice.

Momentul în care personajul acceptă că e o ființă, că acest lucru nu mai este un chin, este aproape întâmplător; personajul se bucură simplu, are gesturi feminine și cochete: “genunchii apar sub rochiță întâmplător și cristalin/ ca dintr-o mică fericiere”.

Aici a fost, de fapt, adevărata luptă: acceptarea ființei care se bucură, visează, se plimbă. Acceptarea ei într-un corp atât de încrâncenat cu o carne-zid a fost sfâșiere și derivă. Căderea a cuprins totul. Până la acel eu de frontieră care m-a salvat. La început a fost un *borderline* apărător care m-a lăsat să trec sau să revin la mine, apoi mi-am îngăduit bucuroasă un sine fals. Am reușit detașarea. Suferința și încrâncenarea au rămas la ea. Zâmbetul și libertatea la mine.

Legătura dintre personajul care nu se simte, și cel care se poate simți, se face în momentele de neputință, de slăbiciune: “adun în trup diferite forme de slăbiciune/ mai active sau mai comode/ uneori inutile/ și atunci trupul se instalează/ în ceea ce sunt.”

Legătura e foarte strânsă, uneori epuizantă. Cele două sunt unite ombilical. Înnodate ombilical. Ce le poate despărți sunt stările limită când mama își protejează fiica și invers. Visul e dezlipit brutal de fantasmă, carnea e smulsă de pe os, pielea nu mai poate acoperi pentru că s-a subțiat din ce în ce mai mult, până la destăinuire.

Există vreun refugiu pentru acest corp, din „eua”, căruia îi e frică și e dezgustat de multe ori de el însuși?

Există eu. Corpul ei îl port eu, în timp ce ea a preluat mare parte din apăsarea mea psihică. Există între noi și un joc: ne inversăm locurile, ne împărțim jetoanele depresive, anumite crize, remușcările. Atunci apare și scrisul. Casa noastră.

(continuare în pag. 8)

Care a clarificat multe dintre descrierile lumii interioare pe care le-a găsit neclare. Frecvent, suferința provocată de poziția depresivă este foarte puternică. "Prietenă" noastră Melanie Klein o descrie ca pe un "sentiment insuportabil, persecutiv de vină care atrage o pedeapsă, în niciun caz iertare". În această situație, poți intra într-o stare maniacală care poate fi o formă de apărare.

Aceasta este atenuată prin refuzul de a resimți nevoia persoanei sau a obiectului pierdut. Refugiul ei am fost eu, dar n-a fost suficient.

Învelișul de carne poate deveni în "eua" personajul principal, căruia cel care există în acest înveliș îi opune rezistență. Când a început conștientizarea dintre cele două învelișuri sau forme de a umple un corp? Au existat și perioade de prietenie între ele?

Nu știu de ce mi se pare că întrebările se repetă, parcă ai vrea de la mine să explic ceva și eu tot amân. E o senzație corectă pentru că și eu vreau să spun mai multe și nu pot.

Conștientizarea a venit atunci când vina a devenit copleșitoare, atunci când nu a mai putut fi tolerată, atunci când starea paranoidă aducea nu numai în memorie, ci și în brațe, privire și gânduri, copilăria. Dacă prietenia înseamnă momente de desprindere și fugă sau de îmbinare perfectă, de intrare a sângelui în alt sânge, putem spune că da. Au fost momente când am acceptat să fiu ea nerenuțând vreodată la mine. Am fost împreună o eua și am experimentat un număr mare de inimi. În urma unui asemenea eveniment a apărut și cartea.

Cum face personajul diferența dintre trecut și prezent?

Trecutul lui eua e singura formă de a percepe prezentul. Iar prezentul e infinitul ei. E o diferențiere de simțuri, de atins cu degetele, cu clipitul. Așa cum e cerul pentru mine. Pentru personaj însă, **întunericul** descrie cel mai clar trecerea de la trecut la prezent.

Ai încercat vreodată să te prefaci că tu ești personajul? "nu știu dacă eu sunt ea./ uneori mă prefac că sunt".

A fost dureros.

Ce simți că aduce nou în scrisul tău, acest volum? Ce s-a întâmplat în decursul anilor în care ai scris volumul?

Am făcut un pact cu scrisul.

Am căpătat experiență senzorială.

Scrisul meu miros, scrisul meu umed, scrisul meu pipăit mi-au dat un echilibru interior pe care nu știu să-l folosesc. Nu sunt obișnuită. Mă fâstăcesc și refuz.

Eua nu a adus nimic nou, însă a reușit să scoată din mine temeri, aversiuni, închistări. A preluat cu succes toate acestea. Eua e îmbibată de lipsa echilibrului interior. Iar eu m-am eliberat. Am reușit să înalț zmeul...

Interviu preluat de pe site-ul <http://www.agentiadecarte.ro>

Târgul de carte Gaudeamus - 2010

Andrei P. VELEA

[omul vag se răstește la propria umbră]

*

omul vag se răstește la propria umbră!
dorind singurătatea absolută, omul vag nu concepe
ca pata de răcoare să se țină cu dinții de el;

sau, chiar dac-ar accepta pe cineva, omul vag
ar vrea pe cineva la înălțimea spiritului său,
nu un desen atât de prost schițat.

de-aceea omul vag se vede în oglindă sfârșit,
cu interiorul violat;
neînțeles, nu există joc de lumini
care să nu-l frustreze într-un fel sau altul.

[omul vag mimează libertatea]

*

omul vag mimează libertatea: cu umerii
pe sprâncene,
el își ascunde ochii dincolo de coaste;
sub formele de mlaștină ale pieptului,
pare năucit de-atâta căutare interioară.

[principiu absolut]

*

principiu absolut pe lângă care omul vag trece
cu mâinile în buzunare;
nu de alta, dar nu-l vede...
trece pe-alături, fluieră, scuiță în stânga,
scuiță în dreapta

și-aruncă o înjurătură când se împiedică de-o piatră.
iar când, din greșeală, dă în cele din urmă
cu ochii de principiu,
își scoate repede mâinile din buzunare,
își șterge balele,

bâlbâie niște cuvinte, după care fuge mai departe,
cu buzele atârând încă de uimire.
în același timp, pe față i se citește o revelație

ai cărei sâni au sfârcurile mai mari chiar decât
ochii omului vag
după neașteptata întâlnire.

[examen al vieții]

*

examen al vieții la care omul vag vrea să copieze:
pe cortina pleoapelor și-a scris, mărunț, mărunț, totul;
nu are decât să tragă de pleoape,
să facă-n așa fel încât lumina
să cadă pe text și gata!, examenul e ca și trecut.

dar vremea nu ține cu el: ziua examenului e mohorâtă,
schopenhauriană, o păcură densă acoperă
orice fir de lumină;
omul vag se chinuie, trage de pleoape,
aprinde o brichetă chiar,
dar degeaba – lumina e slabă, mult prea slabă...

așa că dă foaia goală... cu mâinile în buzunare,
omul vag iese din examen fluierând.
îi pare rău, desigur,
dar nu că n-a luat examenul – îi pare rău
de migala cu fițuica,
de cele câteva zile pe care le-a pierdut
cu scrisul pe pleoape,

zile în care n-a închis un ochi pentru ca textul
să nu se ștergă!

[relativitatea lucrului vag]

*

relativitatea lucrului vag:

privindu-se pe sine, se vede dens,
exemplar chiar. își mângâie asperitățile,
le laudă, le dă cu ciment, le imortalizează;

își toarnă ghips în urechi,
admiră forma gândurilor sale, le pipăie duritatea...

cum să fii vag, când până și gândurile tale
au o asemenea concretețe?

[pielea omului vag pe-o sârmă]

*

pielea omului vag pe-o sârmă, într-un balcon, la uscat;
sub foile ei, o căldură de foc evaporă nădușeala zilei;
omul vag o privește emoționat, ca și cum ar privi
o haină pe care-a purtat-o ani de zile la rând.

un curent de aer mișcă mănuașă cu unghii;
totul e acolo, doar zâmbetul omul vag
și l-a mai păstrat.

niciodată lipsit de el,
omul vag aproape că nu l-a dat jos vreodată.

[omul vag este în vervă]

*

omul vag este în vervă azi: gălăgios, miștocar,
el îi înțeapă pe toți,
îi trece prin transpirațiile sale, după care îi dă jos
pentru câteva minute, apoi reia, cu energiile
date la maxim,
cu fața și mai roșie încă.

înjură prietenește, spune bancuri, doar bancuri,
de-și ascund cu toții urechile în buzunare;
și, întrucât nici așa nu tace,
omul vag se trezește exilat în propriu-i buzunar.

când toți pleacă, buzunarul omului vag
răgâie, țopăie, hăhăie

și turuie bancuri, doar bancuri...

(din volumul "Gimnastul fără plămâni")

Gheorghe A. Stroia

**„Meleagul viselor ce trebuie împlinite” sau
„Monografia orașului Boldești-Scăieni”
de Cristian Petru Bălan**

Cristian Petru Bălan este fiul lui Tănase Bălan - profesor și al Margaretei Bălan - învățătoare (născută Vasilescu). S-a născut la Sibiu la 27 iunie 1936, dar a locuit mai mult în Prahova (la Ploiești și Boldești-Scăieni). Este căsătorit cu Dorina (născută Chivulescu) și are două fiice, profesoare: Codrina - profesoară de limbile italiană-franceză și Ozana - directoarea „Muzeului apelor” din Chicago. În 1954, a absolvit liceul „Ion Luca Caragiale” din Ploiești, unde a fost coleg de clasă cu pictorul Vladimir Zamfirescu și cu scriitorii Bujor Nedelcovici, Alexandru Sincu, Mihai Negulescu și Corneliu Șerban. A urmat Facultatea de Zootehnie din București din 1956. Și-a continuat studiile, absolvind Universitatea din București, Facultatea de română-istorie (1964), precum și Colegiul Harry S. Truman din Chicago (1989), cu bursă Pell Grant, pentru cursuri de artă. În țară, timp de 26 de ani, a fost profesor gradul I de limba română, limba latină și istorie, la diferite școli generale și licee din județul Prahova și a fost directorul celei mai vechi școli din Ploiești (Școala nr. 3). În 1985 a emigrat politic cu familia în Austria, apoi în America, la Chicago. Aici a lucrat ca asistent la Colegiul Truman, apoi ca traducător pentru limbile franceză, spaniolă, portugheză, italiană și rusă la două mari companii americane, succesiv. La Chicago a înființat prima emisiune de televiziune în limba română și a editat pentru Academia Româno-Americană de Științe și Arte buletinele ARA. A fost corespondent al Vocii Americii și al Europei Libere mai mulți ani. Cristian Petru Bălan este membru al Uniunii Scriitorilor din România și al Academiei Româno-Americane de Științe și Arte, și este consemnat în diferite cărți și dicționare din SUA, Canada și din țară (*Date luate din interviul realizat de scriitoarea și prezentatoarea tv Adina Sas-Simoniak din Chicago*).

Abordând diverse domenii culturale, talent nativ, ce excelează în activitatea literară (proză, poezie și dramaturgie), Cristian Petru Bălan reușește să ne surprindă (din nou) cu o frumoasă monografie a satului copilăriei sale, intitulată: **„Monografia orașului Boldești-Scăieni”**, având un subtitlu foarte expresiv și anume: **„Meleagul viselor ce trebuie împlinite”**, apărută la **Editura Premier, Ploiești, în anul 2007**. Din păcate, cartea s-a epuizat încă de la lansare. Unul dintre cititorii ei a fost regretatul Adrian Păunescu, cu care autorul se întâlnea destul de des în vizitele sale anuale făcute la Boldești-Scăieni. Cartea i-a fost oferită de autor, cu autograf, dar se pare că în ciuda promisiunii sale că va scrie despre ea, regretatul Adrian Păunescu nu a mai avut suficient timp pentru aceasta. Aș dori să fac, în primul rând, o precizare legată de modul în care pot să aduc la cunoștința publicului, notele mele de lector, legate

de prezenta monografie. Aș dori să spun că, dincolo de valențele sale științifice, istorice, monografice, enciclopedice, voi încerca să descopăr valențele literare ale cărții, tocmai cu scopul de a vă stimula interesul pentru lecturarea ei. O astfel de prezentare a monografiei, nu va scădea cu nimic din exemplara valoare documentară a cărții – care nici măcar nu poate face obiectul vreunei dispute sau polemici nefavorabile.

Scopul lucrării este cel de a oferi comunității orașului Boldești-Scăieni o carte de identitate a istoriei sale. De a rescrie încă o filă din cartea de aur a neamului românesc - ca stâlp de susținere a civilizației europene - așezat în calea tuturor vicisitudinilor istoriei. Motivația autorului pentru a scrie o astfel de monografie este foarte puternică și explicată foarte clar, în cuprinsul cărții sale: *„S-a afirmat de multe ori că orice monografie dedicată unei localități este, de fapt, un capitol necesar al istoriei țării noastre. Conștient de acest adevăr, am scris monografia localității Boldești-Scăieni cu un mare dor și profund respect față de oamenii ei; am scris-o și pentru că sosise de mult timpul să o scrie cineva. Speram ca vreun băștinaș din partea locului se va apleca peste pagini să o redacteze. Văzând însă că anii se scurg cu repeziciune și că nimeni nu are timp să se consacre unui asemenea studiu nu prea simplu de cărat în spinare, am vrut să văd dacă cineva din exil o poate face iar acela am decis să fiu chiar eu. Nu am auzit pe nimeni din exil să mai încerce așa ceva, pentru că în străinătate nu ai toate datele la îndemână ca în țara ta.”*

(continuare în pag. 11)

Ar fi oarecum nepotrivit, din partea mea, să încerc să detaliez caracteristicile esențiale ale unei monografii, încercând să demonstrez care sunt argumentele de sprijin ale catalogării scrierii de față ca monografie. Eu - personal - o consider mai mult decât atât. Cartea este o monografie, viu colorată, prezentată într-o manieră de o certă valoare literară, în care se împletesc armonios contraste epice, lirice și dramatice - evidente. Cu toate acestea, trebuie reamintit faptul că, spre reconfirmarea valorii scrierilor sale, Cristian Petru Bălan se bazează în susținerea documentării științifice a lucrării, pe o observație: pătrunzătoare și completă – verificată, controlată – colectivă, informată și pregătită – intuitivă. Iată câteva dintre caracteristicile observației autorului în fundamentarea lucrării sale. Acestea sunt de fapt și punctele forte ale cărții, care-i conferă un plus de valoare și de autenticitate. Dacă ar fi să comparăm acest tip de observație, cu cel din literatura de specialitate (metoda monografică), atunci putem spune că autorul respectă caracteristicile de bază al observației, necesare unui studiu monografic (detaliat de Dimitrie Gusti, în Opere, vol. I, Ed. Academiei, 1968).

Trebuie să spunem că metoda monografică insistă mai ales pe obiectivitatea documentelor științifice utilizate, făcând din monografie o prezentare exactă a vieții comunității pe care o studiază. Rezultă – în general - un document istoric, susținut cu argumente științifice dar (și este un punct de vedere strict personal) destul de rece și care nu poate fi accesat cu o vădită plăcere de către orice cititor. Monografia lui Cristian Petru Bălan este mult mai mult decât atât. Dincolo de multitudinea de date (istorice, arheologice, antropologice, paleontologice, cosmologice, sociale, statistice), autorul reușește să însuflețească monografia, cititorul său având de multe ori senzația, că însăși cartea îi vorbește, într-o limbă pe care o recunoaște și care nu poate fi altfel decât aproape de sufletul tău. Iată în acest sens, cuvintele autorului, care dau cărții sale...viață. Cuvinte care picură pe fiecare filă a monografiei, lacrimile unui fiu smuls de la pieptul mamei sale, lacrimi îmbogățite cu lumina desprinsă din sufletul său, plin de dragoste către semenii: „...vă declar aici tuturor că, înainte de toate, eu mi-s foarte mândru mai ales de faptul că sunt, în primul rând, Român, că indiferent de limbile

străine pe care le vorbesc și în ce țară trăiesc, am rămas Român, că voi fi Român și voi muri Român, îndrăgostit nebunește de România, cu toate plaiurile ei, cu toate luminile și umbrele ei, mai mult ca de orice altă noțiune materială din această lume trecătoare. Am făcut totul pentru a dovedi acest lucru. Însăși cartea de față, pe lângă multe altele pe care le-am publicat, este tot o dovadă a dragostei mele pentru Țara Mamă din care m-am rupt. De-a lungul paginilor ei se poate vedea clar nu numai prețuirea mea aleasă pentru aceste minunate plaiuri prahovene, ci pentru tot poporul nostru, pentru toată cultura și istoria lui măreață, plină de glorie strălucite, chiar dacă aceste glorie au răsărit din sânge și din lacrimi amare și sfinte.”

De asemenea, spre confirmarea celor expuse mai-sus, trebuie să amintesc cititorilor că în Boldești-Scăieni se poate vedea cel mai mare portret al lui Mihai Eminescu din țară, pictat pe fațada Casei de Cultură din oraș, de către Cristian Petru Bălan, precum și alte picturi religioase ale sale, aflate pe fațada capelei de la cimitirul sectorului Scăieni. Toate aceste opere plastice sunt reproduse color în „Monografia orașului Boldești-Scăieni”. Aș dori să vă reamintesc importanța istorică a orașului, unde a fost înființat Falansterul de la Scăieni - o asociație condusă după principiile utopistului francez Fourier (retribuire după calitatea, cantitatea și importanța socială a muncii depuse) – precursora a dogmelor comuniste de mai târziu. Deși nu s-a scris despre această monografie după cum ar fi meritat, eu – personal – am rămas foarte impresionat de faptele ce au fost dezvăluite de autor în premieră. Așa am aflat de bravii tineri din Scăieni și luptele lor armate cu securitatea, tineri pe care Cristian Petru Bălan i-a cunoscut personal. Tineri despre care în istoria țării noastre nu s-a pomenit absolut nimic. Autorul prezintă astfel în capitolul al XVI-lea al monografiei lupta anticomunistă a comunității Boldești-Scăieni. Ni se reamintește că aici a avut loc prima grevă generală muncitorească din România, în 14 noiembrie 1981, cu 6 ani înainte de greva din noiembrie de la Brașov. Cu regret spun că sunt lucruri, despre care eu – personal – nu am cunoștință și nici nu am auzit comentându-se despre ele. Acei oameni au luptat cu siguranță pentru un ideal: acela de a fi liberi, într-o țară liberă și pentru aceasta merită toată cinstea și considerația noastră. Sper că istoria va rescrie și acest adevăr, pe care cu bună știință, conducătorii noștri fie l-au ignorat, fie l-au ascuns cu nerușinare. Ce poate fi mai frumos decât voința tinerilor (plini de dăruire și sacrificiu), de a-și construi viitorul într-o țară eliberată de teamă și de sărăcie. Deși, idealul nației române rămâne ideal – un „dat” de neatins și extrem de îndepărtat (având în vedere circumstanțele prezentului).

Autorul monografiei îmbogățește cartea prin amintirile personale legate de propria sa familie, de părinții săi. Pe tot parcursul scrierii, există o multitudine de date bibliografice despre autor, pe deplin justificate și întemeiate, având în vedere notorietatea acestuia și locul pe care l-a câștigat, prin activitatea sa prolifică, în rândul personalităților orașului Boldești-Scăieni. Sentimentul rușinii de țară

(continuare în pag. 12)

este dramatic și reușește să-l tulbure chiar și după atâția ani (fac precizarea că autorul a fost obligat să emigreze, pentru a-și salva viața și nu din pură plăcere - așa cum mulți au făcut-o și încă o mai fac). Simțămintele patriotice ale lui Cristian Petru Bălan sunt indubitabile, fără echivoc, profunde și înălțătoare. Vă rog să-mi permiteți să exemplific cu câteva versuri ale poetului român, stabilit în SUA, ca o reconfirmare a adevăratelor sentimente pe care scriitorul le are pentru pământul țării sale natale, din poezia „**Rugăciune pentru țara îndurerată**” : „*lisuse bun, Părinte peste ceruri/ Și împărat pe veci al României,/ Ascultă-mă: avem o Țară tristă,/ Tu n-o lăsa osândeii și urgiei!/ Cu al Tău sânge, spal-o Tu de sânge/ Și resfințește-i țarina bătrână,/ E-ncovoiată de nevoi și plânge,/ Iar lacrima-i se stinge în țărână.../ Năprasnică, a vremilor vârtoare/ S-a năpustit să năbușe Carpații/ Și-o plânge în văzduhuri ciocârliă,/ Cum plâng în umbra ei moșnegii, frații./ Din tremurarea lacrimii sub pleoape,/ Ajuns-a ca să tremure pământul;/ Și cerul plânge și-l inundă-n ape -/ Tu, Doamne, ogoiește-i focul, vântul!/ Fiorul doinelor dospite în suspine/ Și vaierul amarnic din amurguri/ Ajuns-au, Doamne, sus, până la Tine,/ Urcat de prag de-altare și de burguri./ Fărădelegea vine să strivească/ Lumini țâșnind din desprimăvărare,/ Dormim pe ghimpi și ne-afumăm cu iască,/ Pășind din disperare-n disperare.../ Frumoasă țară, cu cârpită ie,/ Cu buzele lipite ca să tacă,/ Cât taci, dă-mi gândurile tale mie -/ Eu nu le las în mine ca să zacă !”.*

O astfel de paranteză am considerat-o necesară, pentru a ne reaminti versurile pline de o nețărmurită dragoste de țară, a unui suflet care râde și plânge, respirând credința și speranța de mai bine pentru toți românii. Pe tot parcursul monografiei sale, Cristian Petru Bălan oferă lămuriri, explicații suplimentare, are mici intervenții, aflându-se de multe ori în postura de a da sfaturi, de a dezvălui adevăruri usturătoare, de a spune lucrurilor pe nume, chiar cu riscul căderii sale în dizgrație. Dar, pe autor nu îl interesează disprețul oamenilor care nu simt românește, ci are un extraordinar simț combativ, în sprijinul românului de bun-simț, a românului muncitor, care a făcut și va face cinste țării sale, oriunde îl va îndrepta destinul. Cartea, dincolo de caracteristicile sale monografice (așa după cum spuneam), este o scriere de o certă valoare literară. Cartea are un fir epic interesant, colorat uneori cu accentele dramatice ale faptelor prezentate. Unele pasaje ale cărții sunt adevărate poeme în proză, ca probă indubitabilă a veleităților poetice ale autorului. De multe ori, suntem surprinși cu un umor subtil și rafinat. Aș dori să vă mărturisesc că deși citeam o carte - document, o lucrare cu caracter enciclopedic, m-au amuzat copios unele pasaje ale cărții. Stilul lui Cristian Petru Bălan este de multe ori încărcat cu un umor (pur românesc) desprins când din scrierile lui Creangă, când din pamfletul politico-social al inegalabilului Caragiale, pe care autorul l-a admirat dintotdeauna.

Consider că scopul lucrării a fost atins și că monografia în sine este cât se poate de completă. Aș încheia, prin a cita din nou autorul care, în finalul cărții

sale, afirmă: „*Lumea evoluează rapid, tehnologia de asemenea. În oraș există destule resurse materiale și umane ce pot fi valorificate. În perspectiva viitorului, știm că Boldești-Scăieni va arata ca un oraș ultramodern, cu totul diferit de felul cum îl cunoaștem noi astăzi. Fără îndoială, el va fi un cartier nordic al viitoarei Metropole Ploiești. Ceea ce am dori cu toții este ca urmașii urmașilor noștri să nu uite că aceste generații - numite fără exagerare generații de sacrificiu - au pus bazele fundamentale ale noii cetăți. Ei vor trebui să fie mândri că am existat și că am trăit înaintea lor pe aceste blânde meleaguri ale visurilor ce trebuie împlinite, construindu-le o pistă de decolare spre viitor. Autorul s-a străduit să ofere tuturor cititorilor o mică enciclopedie despre orașul pe care cu drag l-a descris, în speranța că va fi și va rămâne o carte de referință, chiar dacă au mai rămas încă multe de spus”.*

Nu putem decât să-i mulțumim prestigiosului scriitor că s-a aplecat cu foarte mult sărg spre studierea genezei și istoriei locurilor copilăriei sale și pentru că ne lasă o lucrare cu caracter monografic și enciclopedic de o indubitabilă valoare, care poate fi lecturată cu plăcere, de orice cititor. Practic, Cristian Petru Bălan deschide un nou drum al scrierilor cu caracter monografic: acela al monografiilor „calde” - „despre oameni și pentru oameni”. Cu siguranță, ar mai fi multe de spus despre această lucrare. Dar, trebuie să mai existe suficient suspans, cât să permită cititorilor să se aplece asupra cărții și să o lectureze cu o plăcere și cu o bucurie, pe care și eu am resimțit-o din plin. Din punctul meu de vedere, concluzionând, opinez că lucrarea lui Cristian Petru Bălan este una de factură enciclopedică. Trebuie să spun, că nu multe așezări rurale sau urbane ale țării noastre beneficiază de o monografie atât de bine încheată și structurată, atât de minuțios realizată, descoperirea faptelor implicând o muncă de adevărat detectiv. Cartea sa este o reușită, care îmbină excelent rigurozitatea științifică cu stilul literar unic și insolit al autorului, plin de căldură și de umanitate. Cuvintele din moto-ul cărții sunt respectate cu sfințenie de către autor, care analizează fiecare cuvânt scris, pe deplin conștient de însemnătatea lui și de impactul pe care l-ar putea avea asupra semenilor. Din dragoste față de aceștia, își înmoaie condeiul în izvorul nesecat al datoriei față de țară, făcând din carte o ctitorie, o catedrală, ale cărei turle vor străluci în conștiința poporului român. Astfel, lucrarea devine o ființă vie, o torță cu flacăra veșnic nestinsă, care va lumina calea prin necunoscut a generațiilor viitoare. Să-i urăm maestrului mulți ani cu sănătate, spre bucuria noastră și pentru a putea spune cu adâncă rostire și recunoștință că suntem contemporani cu domnia sa.

Dan Ion SANDA

Bastardizarea nemului românesc

Deși în privința bastardizării neamului românesc toată lumea tace mălc, acest fenomen constituie cea mai rafinată formă de subjugare a popoarelor mici de către cele mari, făcându-și-le nu chiar colonii, ci dependențele lor. Și nu este îndeajuns răul că, în loc să rămână și să pună umărul să ne săltăm cu toții, cei care se duc se vând pentru un trai mai bun, dar își lasă și ai lor copii vânđuți încă din sâmbure, (ne)norocindu-le viitorul deoarece, fără a le da posibilitatea de a alege, îi constrâng să trăiască în țări adoptive, pentru ca apoi asta să se repete perpetuu cu generațiile viitoare.

Astfel, dăm pentru câțiva taleri în plus și însuși neamul strămoșesc, spiritul de autoapărare, adică solidaritatea națională.

Țara respectivă își întinerește astfel populația, se vor plăti la ei asigurări sociale, și nu la noi. Cine să mai facă urât, oamenii obosiți care și-au mâncat tinerețea chinându-se cu crescutul acestor copii care acum pleacă pe capete? Cine oare să cârtească, prăpădiții aceștia de oameni nefericiți care rămân într-o țară goală, singuri în fața bătrâneții ce va să vină?

Dacă străinătatea ar atrage numai junghiuri ce în școală au băut cerneala ar fi mai acceptabil, dar în afară de vârfuri și de acești prăpădiți - după care nu ar fi cazul să plângem -, mai ales de prin satele uitate de vreme, ei ademenesc de regulă tineretul cu înzestrare medie, însă integru.

E tot un șmen, căci orice s-ar zice lumea e xenofobă și așa va fi mereu, și ni-i folosesc mult sub pregătirea lor. Majoritatea ajung tot muncitorime de cârcă și slugi sub genunchi străin.

Se alege praful de integritatea lor. Dar ei se duc ca fluturii spre lampa aprinsă, mai ales cei de pe la sate obișnuiți să trăiască în sărăcie, și devin imbecili care ignoră lanțul robiei și maxima umilință.

Se adună la aeroportul Băneasa, sau la autocare, ca muștele pe bubă, deși uneori sunt atenționați că "pentru cazare, lucrătorii trebuie să-și aducă cu sine un cort". Bătrâna ciupercă a aeroportului, cu turnul de control rămas acum pitic, era cândva emblema României. Acum e drena prin care ni se scurge vlaga țării și, încet, și demnitatea noastră de români. Mass media ni-i strică pe tineri și vestul ni-i ia de tot.

Acum poate zbura oricine și fără bilet tradițional ci comandat pe internet la prețuri ridicole. Sunt transportați muncitori de ambe sexe prin aer de către companiile low cost, și nu interesează pe careva din ei nicidecum implicațiile de viitor asupra națiunii la sânul căreia au fost alăptați.

Se duc orbește ca și cum ar călări de-a-ndoaselea pe vreun animal. România chiar o fi blestemată să își alunge oamenii?

Noi românii, chiar om fi sclavi înnașcuți?!

Autoritățile nu or fi știind că forța vie a unei țări e tineretul sedentar, nu telegarii ce bat Europa? În loc să-i determine să-și onoreze patria, îi încurajează pe toți să fugă de ea și de un mediu social statornic.

Practic, autoritățile îi alungă din țară și pe oamenii cumsecade, care se întorc și încearcă să-și reia viața la noi. Li se pun bețe-n roate, adică sunt "scuipați" ca să plece înapoi. Pare că se gândesc doar să scape de ei, să nu facă vreo concurență celor care au ales să rămână, sau în cazul mării mase a poporului neinstruit sau școlit precar să nu mai conteze la procentaj ca șomeri. Da, se gândesc să se confrunte cu mai puține cereri de ajutor social.

Nu se gândesc că facem export și de carne fresh pentru toate bordelurile din vest.

Noroc că vindem copiii de sugari și fetele la proxeneți. Noroc că a apărut „oportunitatea” ca mulți de-ai noștri să devină pârliti de sclavi ai serelor de căpșuni din Spania, din provincia Almeria, sau de aiurea. Mare "noroc" pe țară, căci altfel s-ar fi adâncit contrastele atât de mult încât un sfert din români ar fi cerșit.

Nu că nu cerșesc, însă nu o fac neapărat numai pe străzi, tradițional, ci și scriind scrisori disperate la televiziuni, sau pe la potențați. Se adună ciopor la pomeni electorale, la izvoare de tămăduire, la icoane care plâng. Se îmbulzesc și se îmbrâncesc pentru aghiazmă dată en gros din buți pântecoase cu doage cercuite, sau vândută cu amănuntul în peturi cu eticheta Arhiepiscopiei...

Se îmbărbătează bând apă din fântâni sfințite de vreo față bisericească. Cerșesc grația divină datorită naivității caracteristice românului, și din lipsă totală de combativitate.

E tot un fel de șmecherlâc la nivel de gândire populară. Pupă gloata patrafire și icoane, căutând mântuirea. Sunt câtă frunză și iarbă să atingă moaște de sfinți, ce sunt purtate prin țară la ordinul mai marilor bisericii. Se înghesuie ca hulubii pe grăunțe. Vin din toate părțile ca și furnicile la dulce. Sunt resemnați în fața destinului și cerșesc grația divină. Speră să li se dea după credință. Dar Dumnezeu nu bifează în carnet dovezile lor de cucernicie și nu li se dă.

Grigore GRIGORE**Mai poți trăi în straiul tău departe**

Mai poți trăi în straiul tău departe –
 În straiul tău care e umbra mea –
 Când știi că doar iubirea ne desparte
 Cu tot ce-i mai frumos și trist în ea?
 Am tot sperat în clipa care vine;
 Dar clipa cu speranțe a trecut
 Și nici acum n-aș fi fost plin de tine
 Dacă n-ai fi de dincoace de Prut –
 Mai poți trăi cu stururile trase
 Ca niste aripi ce-nvățară mersul
 Sub straiul tău de rouă și mătase
 În care, iată, încolțeste versul
 Intrând până la gleznele-ți frumoase
 În lacrima ce-ți este Universul?

Această carte

Această carte
 pe care au scris-o toți
 au visat-o,
 au iubit-o,
 au urât-o
 și vor să învețe
 s-o citească,
 este doar litera...

Ultimul soldat

Ultimul soldat își va lăsa craniul
 la marginea secolului
 secolul următor îl va privi cu mirare
 ce să fie acesta? ce să fie acesta?
 se vor întreba nemuritorii
 și nu vor afla niciodată cine a fost
 și pentru ce a trebuit să moară soldat
 de vreme ce zeu s-a născut.

Sonet VIII

Viața e un pasager în mine
 Unul care cântă ne-ncetat
 Ca-ntr-o rană de nevindecat
 Lacrimile mamei, dulci salină
 Ce-am avut, ce n-am avut i-am dat
 Și-am primit doar ce mi se cuvine
 Ca să pot găsi oricând în mine
 Singurul Eden adevărat
 Vis sperat, speranță mult visată,
 Între stații strălucind sfios
 Viața e un pasager frumos
 Care nu coboară niciodată
 Ci doar uneori privește-n jos
 De urcușul propriu luminată.

Sonet X

Am răs, am plâns, am aruncat amnarul
 În piatra care ție-ți este pieptul
 Strigai la mine: calcă tot cu dreptul
 Și se va umple mai târziu paharul
 Enoriași cu burțile de sticlă
 Se întorceau din alte contingente
 Era îngheț - cuvinte divergente
 Te-acopereau cu o perdea de pâclă
 Și-atunci te-am prins și te-am strigat pe nume
 Și-atunci genunchii tăi se speriară
 Și-a înflorit atunci o floare rară
 Și-am învățat să fiu ca floarea cum e
 O mână uriașă care vine
 Și își desface pumnul ei în mine

Rădăcini

Eu citeam și ea mă asculta
 și mă întreba cine-a fost cine-a mai fost
 cine-a mai mâncat pesmeți și-a băut
 sânge din pasărea care zboară
 și mă întreba dacă mai vin ziua și noaptea
 și care este pentru numele nostru
 pentru pacea noastră pâinea noastră
 care-mi pregătește genunchii
 înaintea-ncolțirii – căci eu
 voi prinde rădăcini de poet

Fericit ca

Fericit ca
 pasărea sunt
 când urcă
 spre cer
 întregul
 pământ
 Nînându-l în ghiare
 încet, încet
 să-l apere
 de fiare
 și de afet

La un târg de mostre

La un târg de mostre cineva și-a
 dus iubirea
 cineva care nu fusese niciodată iubit
 cei care o vedeau nu mai plecau
 ceilalți puneau mâna pe umărul celui din față
 și se lăudau „l-am atins pe cel care
 a văzut iubirea”
 tot pământul a fost acoperit cu brațe
 care apăsau umărul celui din față
 cu amintirea

din volumul "Apa trece, pietrele o-ngână"

Maria TIMUC

Până ce se poate spune "NU"

A fi tu, iată ce mare poveste, oul închis și
Pasărea în vis și cucubeul agățat de stogol de paie
Ce baie de cuvinte, ce baie de întâmplări
Au trecut fără să te vadă!

A fi tu, câtă curajoasă înfrunzire pe mare,
Câtă desfrunzire în soare, un drumeag
închis până la
Privire, deschis, brusc, înaintea numelui tău
Și înaintea trupului tău
Ți înaintea genunchilor și chiar înainte cu mult timp
de a merge!

A fi, pur și simplu, iată urcușul, muntele,
vârful, succesul
Răsăritul soarelui alesul și mintea și mâna întinsă
Iată ce frumusețe împinsă în sine și adunată acolo
De zeci de treceri așa, ca să nu mai vezi,
și să nu mai râzi
Și să nu mai poți cânta când ți-e sete
de Ea, de El, de Tu...

A fi a ajuns să fie linia dintre soare și câmpie,
un arcuș
Vesel pentru iubiții ascunși în celule, ca fluturii
Ca albinele, ca bondarii, ascunși
în respirația ta bulimică
În mâna mâinii cerului iubiții devin cercul
și limita gerului

scoate-l de acolo încet, cu o pensetă chirurgicală
să nu doară decât operația de a fi și numai într-o zi
să poți aduna întreaga suflare a durerii
într-o expirație lungă
într-o pungă de plastic
să fii tu, să fii până ce se poate spune: nu, nu, nu...
nu-i altcineva aici, afară doar de poarta deschisă
a iubirii...

Dintr-o dată am văzut, știi?
Am văzut ca o livadă
Ca merele
Ca murele, ca pădurile
Ca mersul unui bătrân
Ca un cocostârc

Am văzut și-am vorbit
Despre asta șoptit
și foarte, foarte ușor de auzit!

Ți-am spus că văd ceva ce
Numai un copil poate
Când râde cu ochii închiși
Unui înger din el însuși
Dar de departe
Știi cum râd bebelușii cuiva nevăzut?
știi cum văd ei în sine
și vorbesc mult,
mult prea simplu
ca să-l poți înțelege Bine?

Și ploaia venea fără să-i cer

Credeam că nu mi se permite să exist
Copacii și munții și apele erau aici
când am venit întâi
Să privesc
Firesc
Ce se-ntâmpla
Fără voia mea în existență și nici nu-ntrebam
de ce-i așa!

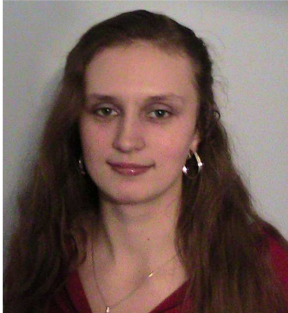
Părea de la sine toată această povară de aer
Care mă hrănea clipă de clipă, fără să-i cer
și ploaia venea la fel
și fulgii gânditori erau așa firești
că nu-ntrebam pe nici una dintre aceste minuni:
de ce ești?

Credeam că mi se permitea totul și așa am
Călcat pe stropii de ploaie și-am topit zăpada
mi-am aprins o țigară
să enervez aerul
și-am construit o șalupă degeaba

toate erau parcă anume făcute pentru mine
deși nu puteam înțelege
ce minuni înfăptuisem în lege
și cine mă construise în raiul acesta
așa de bine!

Ceas vertical cu desen – Elena-Liliana Fluture

Elena HANGANU

Între maluri – “anotimpul tulbure”

Zi de vară surmontează răsăritul. Din boarea zorilor se naște noul parcurs... un traseu de 24 de ore menit să traducă fructele imaginative cu tentă de film în realism dur - cum întâlnești prin scrierile lui Rebreanu.

Deschid ochii să admir splendoarea unei zile abia născute și să-mi contemplez gândurile în măreția sa. E doar o zi... o zi ce schimbă totul. Cineva spunea odată - Maica Tereza de Calcutta, cred - că, dacă nu știi cât de importantă este o zi, întreabă o persoană născută pe 29 februarie! Sărmanul(a), pare că își celebrează ziua de naștere odată la 4 ani (pentru 3 ani... nu există)!

De vreo 2 zile tot plouă greu cu stropi și lacrimi - așa ne plânge cerul deznădejdea cotidiană în care ne umilim de câteva zeci de ani... cel puțin. Astăzi, în sfârșit, își face loc pe sub pătura albastră - cenușie uneori, mândrul astru pe care marile națiuni măcinate de dorința exacerbată (poate) a explorării, nu au reușit încă să pășească. O fi prea fierbinte oare?!... Sau prea prețios soarele pentru atingerea umană stăpânită de extazul cunoașterii?! Cine știe? Ne privește de acolo de sus, din măreția văzduhului exhaustiv, nimicnicia sufletelor - cei care le mai au; de fapt, suflete avem cu toții, doar că unii au uitat de ele!

V-ați gândit vreodată cât de mică-i omenirea în raport cu natura? Ca o regină războinică ne plătește atât indiferența față de cererile sale cât și comportamentul nostru de “ciocoi”, cu lovituri năprasnice (tornado, inundații, avalanșe, încălzirea globală etc.).

Vântul adie ușor legănând frunze și cântec... și zumzet de vară. Privesc asupra raftului de cărți încercând să-mi pregătesc o lectură relaxantă, numai bună pentru vacanță. În mintea plină de antagonice idei ce includ comunele note de curs și seminar cu care-am frunzărit tot anul, se naște pofta de literatură.

În vreme ce eu mă amestec printre volume, în cutia animată - sursă de informații și generator de conflicte uneori (televizorul) - un crainic palid de atâtea cunoștințe anunță că țara e sub ape, ca în fiecare an de altfel în această perioadă.

Dar unde se petrec inundațiile?!... Poate acolo unde apele au decis să-și ia înapoi pământul sustras de oameni, care vasăzică, pentru scopuri nobile. Poate în locuri pe unde s-au tăiat și ultimele fragmente de viață ce vibrau pentru natură - adică defrișări neconținute de suflet verde... și multe altele. Pentru câteva secunde îmi învârt și eu gândurile printre cunoștințele privind puterea dătătoare de viață: apa. Ignoranța celor mulți se plătește scump, mai ales când alegi un adversar prea înalt.

Nici nu încep bine lectura și uite că răsrânger de lumină bine închegată în electricitate îmi măsoară fereastra... iar urlatul din nori străpunge zarea-n depărtare. Pătura de nori se țese de parcă mâna Penelopei ar meșteri-o grăbită să dea naștere stropilor grei ce lovesc pământul, sfărâându-se. Așa începe ploaia... din nou, stârnind asupra casei atmosferă de Bacovia.

Decid să-mi alin puterea gândului în desfătarea cuvintelor îngrămădite pe-o carte. Privesc ceasul - precizie elvețiană. Au trecut 2 ore iar zgomotul ploii nu mai încetează. Din curte-mi ajung la ureche - cu multă finețe - zgomote, glasuri zdruncinate și forfotă de suflete grăbite... poate prea devreme inițiate în traiul cotidian de globalizare industrială.

Neliniștea de afară îmi fură puterea de concentrare iar pentru a pune capăt situației decid să verific. Cobor în bătaia rece a ploii și află că râul a crescut în mod fenomenal, ajungând la limita depășirii cotei de pericol pentru inundații. Mda! Am uitat să vă spun că și eu locuiesc în apropierea unui râu... la vreo 20-30 de metri distanță.

Grăbit îmi port pașii încărcăți de neputință către stradă să văd cu ochii mei cum scaldă cerul ca pe-un copilaș prea răsfățat, pământul de sub picioare. Ce peisaj! Un perfid gând ascuns colorează tabloul... dacă ar fi fost Rembrandt aici, ar fi găsit o puternică sursă de inspirație...

Atâta apă cenușie însoțită de un iz de vechi... timp apus - curge prăvălind bucăți de viață rupte din lăcașuri pustiite de natură; cu fiecare secundă se mai prăbușește un arbore... se mai rupe un suflet murmurând o rugăciune. E aglomerație - chipuri zdruncinate, mașini și sirene seamănă teama, anunțând “Evacuarea! Părăsiți locuințele! S-au anunțat viituri pe cursul râului! Vă rugăm plecați!”. Într-o clipă realizez că nu merg mână în mână cu luciditatea. Pașii purtați de disperare se împrăștie sub ploaia strigătelor de durere surdă.

Trebuie să reacționez... încotro să merg?! Înapoi către casă? Înainte? E apă peste tot! Localitatea își riscă identitatea sub zbuciumul de valuri iar eu decid să mă îndepărtez.

Norii adunați deasupra revarsă puhoai; râul își zguduie granițele pe care nici măcar nu le recunoaște - noi, oamenii i le-am impus, se pare; atmosfera încărcată respiră deznădejde, iar pământul?! - el e singurul care tace.

Strigăt... vuet... tunet... fulger... furie... toate se îndreaptă asupra lui, însă “Mama Terra” a decis să tacă - rezistă, mocrindu-și răzbunarea în adâncuri.

Încet, încet, cu toții ne-am purtat fragmentul de viață cu un pas mai departe... și cu un ochi în urmă. Se lasă noaptea. De pe colină văd cum apa și odihnește unda iar grația cerului ne întinde-o mână lăsând să se întrevadă umbra unui Luceafăr mândru.

(continuare în pag. 29)

Melania CUC

DANSUL INOROGULUI

Elogiul Melanholiei

Apărută în ediție de lux la Editura «Semne», în primăvara anului 2010, cartea cu poeme domnești, pe care ne-o dăruiește poetul **Theodor Răpan**, este un mirific labirint prin care transcendența metaforei scapă din gravitatea a ceea ce am fost învățați să denumim „*timp fizic*“.

Învăjirea vorbelor, domolirea lor, - tot acel fastuos colorit al unui „*A fost odată ca niciodată*” - basm dublat de poiză tot mai subțire de realitate, - cartea poartă colb de aur pe file. Povestea personalizată, mitul și ridicarea textului la rangul de Artă, - toate sunt doar detalii ale unui întreg prin care talentatul Poet umblă fără clintire, ca și cum **coti-dianul** nici nu mai există.

Într-o perioadă în care literatura din colțuri diferite de lume se globalizează, se toacă și se realcătuiește într-un fel de „puzzle” metaforic, din ce în ce mai rar întâlnești poeți născuți, nu făcuți în paginile revistelor. **Theodor Răpan** ne demonstrează că a fi original este egal cu acea simplitate celebrată de cei aleși.

Poemele, în pereche, stratificate pe falii și în stiluri evident, voit diferite, stau ca domnițele din dedemulturi, în oglindă.

Dansul Inorogului nu este o carte care se cere citită pe peronul gării, nici în tramvai, nici când nu ai răgaz pentru clipa de taină. Este Cartea care are locul ei pe noptieră, de acolo unde o ridici și... în lumina difuză te lași dus cu mintea și inima într-o lume dispărută în spuma sidefurilor unui Răsărit prin care însuși Cantemir umblă pe vârful botinelor.

“**Cântul lui Teleor**” (Teleorman/ Deliorman / Pădurea Nebună) - text prefirat cu solzi smulși de pe cuvintele vechilor hrisoave - este un imn pentru Libertate, un exercițiu repetat dinaintea zilei în care autorul așază și Inorogul și Arlechinul în fața viitorului cărții sale. Povestea poate să înceapă!

Bine, rău, intrigă și frumusețe diafană, - paginile următoare mustesc de magie și mierea vorbelor se decantează în sintagme pe care, pentru a le prinde înțelesul, trebuie să le citești o dată, de două ori, de câte ori simți că ți-e foame și sete de neînțelesuri.

Eroii sunt ca și vii în codrul cel de frasinii, sunt entități distincte, dar care își duc dansul laolaltă în hieroglife și arabescuri fantastice. Doar valorile umane, intangibile, rămân la locul lor, cum Soarele și Luna stau pe firmamentul Cerului fără teama de nimicnicie.

Prin Yggdrasil, codrul poematic, lupta pentru bine, frumos și pentru inima Arunei se dă pe viață și pe moarte, cavalește.

Un rătăcitor atemporal, un cheltuitor de frumuseți demult apuse - , autorul cărții de față a plonjat în poveste, devine el însuși personaj, după cum glăsuiește: „*Pun 10 cărți din 22 toate! Porunca lor în mine mă străbate! Arcana mare sufletul cunoaște și doar lumina minții o împarte!*”

Vina de a simți plăcerea lumii este un capitol de carte de o dulce durere umană, zbaterea bărbatului îndrăgostit, între lumea reală și cea de dincolo de ceața imaginației devine o geografie a sufletului, chiar dacă uneori, **Theodor Răpan** ne plimbă pe sub un cer de stele reci.

Cu mască sau fără mască, iubirea își face jocul până la capăt! Într-un dans, ca și ritualic, prin poeme separate - sau unite între ele de ilustrația fabuloasă a **Aurorei-Speranța Cernitu**, - **Theodor Răpan** duce firul basmului său până la capăt. Asistăm fără voie la o inițiere masculină la care participă martori, personaje mai mult sau mai puțin mitice.

Senzualitatea clipei, în care dragostea pare aproape lumească, este redată cu finețe, eleganță și în culori voievodale.

O carte de duminică la amiază! O carte de artă și pentru care autorul, dar și ilustratorul merită toată admirația noastră!

Aruna - zeița cu degete trandafirii, Arlechinul și cărțile de tarot, cele câteva măști ale zeiței (femeii iubite), mirajul și cavalerul puternic... tot zeități și tristeți, Melanholia cu Daimonul care veghează creația însăși, - sunt tot atâtea motive pentru care autorul acestei cărți unice să ardă pe rugul primordial, să-și mistuiască patima de cavaler rătăcitor prin focul creației.

Lucrarea, ca un remember al **Epocii Luminilor**, un soi de dans al lebedei pe luciul părelnic de apă - așa mi se arată cartea cu poemele îngemănate peste pasta vopselurilor - carte pe care **Theodor Răpan** a adus-o ca pe un omagiu al cavalerismului vechi, într-o lume modernă, adică... bezmetică și totuși, frumoasă!

Paul Sân-Petru

Maratonul

Nu se știe sigur dacă citise asta undeva sau a prins-o de la vreun snob infatuat, dar îi ajungea cât să dea impresia de om cultivat printre mediocrii orașului. "Ține minte, măi, băiatule, că omul e măsura tuturor lucrurilor, iar dacă lumea n-ar fi, va trebui să fii singurul care poți justifica dictonul. Vezi tu cum e cu maratonul ăsta, eu aș spune că e mai mult un sport de unul singur și nu de echipă. Uneori deja i-ai uitat pe ceilalți și-abia ți-i amintești când te trezești că apar în urma ta ca puii de potârniche. Cum de ce în urma ta? Pentru că tu ești primul, măi, băiete. Și până să fii primul uită-te înainte, iar după ce ești în frunte nu te uita în urmă pentru că atunci tu cu cine concurezi? Dacă te trezești cu altul înainte pe care nu l-ai văzut trage tare ca să-l ajungi. Dacă e unul în urmă care gâfâie să te ajungă, trage tare să nu reușească. Deci nici așa, nici altfel nu ai de ales să tragi. Omul e, cum am mai zis, măsura, și atunci concurează măsura cu măsura – care e mai mare. Ei, nu știi ce-ai înțeles tu, dar acum, la treabă, pentru că "teoria sine praxis e cum rota sine axis", înțelegeți cum vine asta, nu?"

Maratonistul tăcea în nedumerirea lui, nu că n-ar fi intuit măcar latina antrenorului, dar nu se potrivea mai nimic ceea ce gândea el despre concurență, dozarea efortului, imobilizarea resurselor fizice sau conservarea lor în funcție de situație. Totuși, cel mai mult i-a plăcut ideea că maratonul e mai mult un sport de unul singur, și asta o spunea un campion, care nu trebuia să fie neapărat și deștept, ci doar campion. Dar cu asta o nimerise. Deci, un sport de unul singur, chiar și fără antrenor, sau în cazul lui, cu atât mai mult.

Olimpiada însă nu-l aștepta pe el să se limpezească prea mult, și până una alta, trebuia să-l cam asculte, cel puțin la antrenamente și să nu facă el mai pe deșteptul, chiar dacă chiar era. Mărșăluia pe străzi absent, din când în când cu ochii pe ceas, își (mal)formase deja refluxul refuzului de a nu privi în urmă, sigur că la asta l-au ajutat mult antrenamentele solitare asumându-și riscul de a fi numit nebunul orașului, doar pentru că nu se antrena în grup. Era mulțumit de timpul realizat, dar nu prea le știa pe-ale altora, deși voia să-și găsească locul, să se plaseze într-o ierarhie, dar această preocupare putea deveni obsedantă și inhibitoare, secătându-i energiile, așa că mai bine doar el cu străzile lui, cu cronometrul lui, ogîndă de timp și de lauri.

*
* * *

Tot maratonul planetei are acum un singur oraș, o singură zi, azi. Startul s-a dat de câteva minute bune, deja s-au format plutoane de evadare, au evadat și solitari. El a forțat mai întâi un avans, apoi s-a străduit să lase pe alții în față pentru a-și conserva rezervele funcționale pentru efortul apoteotic, dar n-a suportat prea mult poziția asta, deja i-a depășit, acum cei din urmă deja pentru el nu mai există, ci doar un rest al miilor de metri, doar timpul ce-l va acoperi acest spațiu cu iuțea recordului. Picioarele parcă gândeau acum pentru el, ele au preluat comanda pentru că aveau instincte primare mai bune, creierul doar perturba – e de ajuns spă-și amintească "omul e măsura tuturor lucrurilor" și ratarea ar fi împlinită.

lată-l, trece podul, podul e între ceva și altceva, depășește deja altceva, dispăre în tunel, aleargă să întâmpine lumina de dincolo, tunelul se bifurcă, nu se știe dacă a luat-o în stânga sau dreapta, nici el poate nu știe, e sigur doar că aleargă în transă, undeva tot va apare el, da, apare nu știu de unde, încă puțin și va intra pe stadion la linia de sosire, dar nimeni nu-l cunoaște, totuși lumea toată îl aplaudă pentru că e primul, pentru că se întrece măsura cu măsura lucrurilor. Între timp antrenorul s-a schimbat, e altul, cu coif și sandale și cu tunsoare imperială. El așteaptă prăbușit, gâfâind, ridică o clipă capul să vadă cine vine în urma lui, dar nimeni nu se mai arată, doar el a nimerit aici, restul au murit de mult "o, dacă m-aș fi uitat puțin înapoi aș fi văzut cum aleargă după mine atâtea locuri goale... dar așa, această cupă este un bluf încoronat cu lauri". Mult mai târziu se auzeau urale dinspre stradă: intrau forțând sosirea grupuscului fruntaș. Dar nimeni nu-l recunoștea, și niciun public cu celălalt, un antrenor cu altul nici atât, iar el cu el, atât de îndoielnic!

Mai marele viorilor (Cvartetul concentric)

De câte ori nu m-am oprit sub o fereastră să ascult, chiar cu inerentele lor imperfecțiuni și agasante reluări, o vioară, un pian, o soprană sau o trompetă pregătindu-și concertul! Dar niciodată n-am auzit un contrabas care să-și respecte partitura. Ca și când acest "veteran" știe tot, se pliază singur pe *fluxul melodic* doar într-o *improvizație* de ținut hangul. Sigur că nu e așa, dar eu nu auzisem încă un contrabas la o

(continuare în pag. 19)

fereastră sub care să stau să ascult, ca să fiu iar suspectul vreunei femei ce-și iese din răbdări abordându-mă argotic: "la mai cară-te de-acolo, băi pierde-vară, ce, vrei să dai lovitura pe undeva, nu?". Și totuși azi, la un balcon se auzea timbrul de gravă frecvență al unui contrabas ce cânta din tot adâncul lui de grotă cu urși bătrâni. Obezul își repeta știmita punctat de acordurile "servite" la pian de corepetitoarea lui cu care mai schimba profesional câte o vorbă prin ușa deschisă spre stradă. El m-a observat încremenit și atent și nici nu știu când a coborât aproape lângă gard. Instrumentul avea șapte corzi, dar el cânta ca oricare doar pe patru; restul erau pentru unele pasaje de dublă-coardă, pasaje de mare virtuozitate cum numai el și numai un asemenea instrument nepatentat încă, le putea scoate. El și-l numise "maimarele viorilor", deși știa că mai marele era doar Stradivarius, dar "acesta n-a mai apucat să facă un asemenea instrument", zicea el. Da, contrabasul, cenușăreasa orchestrei, demonstra sub arcușul lui nebănuite posibilități de exprimare solistică, în stare de duioșii, nostalgii și inedite profunzimi afective.

Ciudat mai suna contrabasul, ciudat mai cânta obezul, candidat la pensionare; pentru ziua aceea își pregătea el concertul de adio. Printre instrumentiști nimeni nu știa că obezul a compus un concert pentru contrabas și orchestră, desigur în afară de corepetitoarea lui, și nimeni, că el a inventat un asemenea instrument care să facă posibil un astfel de concert. A simțit că sunt fascinat de virtuozitatea lui și mai ales de polifonia timbrală de o stranie atâr de plăcută. Era fericit de fericirea și mirarea mea, doar că el n-a mai rezistat la cea a lui. Până a doua zi, a slăbit văzând cu ochii, următoarea zi la la fel, așa încât mi s-a părut că în patru zile am văzut patru oameni diferiți, cu statură și dimensiuni diferite. Odată cu el, contrabasul a slăbit și el, până la silueta unui violoncel. Violoncelul apoi s-a strâns în sine atât cât să mai rămână o violă. Viola a mai cântat și ea ceva, dar din ce în ce mai acut, așa ca dintr-un firav trup de vioară cum de altfel devenise în mâna pirpiriului maestru. Toate pe rând și-au epuizat cântecul de lebdă, cântec povestit din memorie – contrabasul, că ultima dată a cântat în balcon, violoncelul, că s-a făcut auzit tot atunci din burta contrabasului, vioara și ea pe dinăuntru violei și a celorlalte, toate pliate aerisit ca niște coji de ceapă. Dar pirpiriul abia și-i mai amintea pe ceilalți trei oameni care-i încorporase de-a lungul anilor de când inventase în mare secret cvartetul concentric, el, omul acela cu obezitate concentrică.

Constantin GHERGHINOIU

Despre femeile din cosmosul meu

nu există îndoială
nu există lipsă îndoială
toate femeile din cosmosul meu
au fața acoperită
numai zăbranicul a rămas din fața lor
li se trage din războiul de o sută de ani
din războaie li se trage totul
prea câștigaseră ele războaiele
și niciodată nu ieșisem viu
niciodată
încât am strigat înnebunit
după Termopile
acoperiți-i fața iubitei mele
acoperiți-i dragei mele chipul
acoperiți boiul porumbiței mele
neagră sunt iubitul meu
dară soarele m-a privit mai mult
doi ciorchini de strugure sunt sânii tăi
două pere coapte buzele tale
dar lasă-mi și mie o poartă
o singură poartă
pe unde să mă pot strecura
în jos sau în sus
de sus înspre jos
nimeni n-o ști unde-s dus
numai m-or vedea că nu-s

Declarația de independență

toată ființa mea
potrivnică și sclavă a schimbării
este datorare întunericului
de dedesubtul Ființei,
este datorare întunericului din mine
și de dincolo de mine
așa cum eu dator sunt ție
și sclav sunt ție
și praf pe drumuri îți sunt
neputința s-a apropiat mie
și s-a oprit acoperită de groază
cei apropiați ei s-au oprit
mă mistuie flăcări care vin cărate în
spinare
de întunericul de dedesubtul Ființei
mă mistuie necredința
din puterile tale din neputerile tale
unse cu mir prefăcut
de o întruchipare
a mea
viitoare

Valeriu VALEGI

UN DEBUT CONVINGĂTOR

Andrei P. Velea debutează convingător în poezie prin volumul **“Gimnastul fără plămâni”** (Editura Centrul Cultural Dunărea de Jos, Galați, 2010, 119 pag; preț neprecizat) atentând conștient la imaginea de peste vremi a Galațiului de „oraș cumplit de negustori”...

Autorul se bazează pe girul a doi oameni de cultură avizați: profesorul Constantin S. Dimofte, în calitate de redactor de carte („Andrei Velea este, în fond, un temperament clasic ce se sprijină pe o logică structurală strictă”) și scriitorul și criticul A. G. Secară, editor consultant și layout („...marele merit al scrierilor lui Velea este autenticitatea rememorării trăirii ori vișării...”).

Demersul său artistic cuprinde o perioadă de circa șase ani (2001-2006), o perioadă tumultuoasă, cunoscută prin cenaclurile frecventate des, plină și împlinită prin lecturi, încercări, confruntări, lămuriri, iluminări.

Așa cum a afirmat de mai multe ori, autorul empatizează cu doi iluștri predecesori: Gellu Naum și Mircea Cărtărescu. Dacă prin primul și-a sublimat spiritul, conținutul și problematica textelor s-au hrănit din seva cărtărescului...

Știința cenzurii își pune amprenta pe discurs, îmblânzindu-i în cea mai mare parte pornirile contrare.

Din rebelul de altă dată mai răzbat rare ecouri (o fi fost Velea rebel cu adevărat?).

Adept al preciziei deci, poetul își construiește cu acribie propriul areal, conștientizând la vedere importanța demersului său.

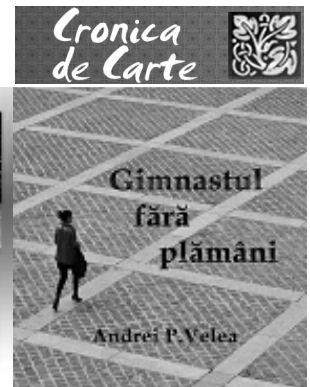
Cartea, apărută în condiții grafice excelente, este alcătuită din șase secțiuni, în fond șase expirări ale unui evadat dintr-o realitate adesea contondentă, dar oricum complezitoare.

Ce rezultat? O altă realitate în care aceleași obiecte îi dau alura unui gimnast „fără plămâni” – un altfel de gimnast, un gimnast în oglindă „încă alergând totul de la pietre la Dumnezeu” (pag.88).

Deși apar destule personaje (omul vag, Lolita, vecinul voltaire, parizianca blondă), autorul nu le supralicitează vocile; reținem propria-i voce cu timbrul unei sirene.

Din următoarele considerații cu siguranță că se vor desprinde destule motive pentru o lecturare atentă.

În secțiunea I – *cinci poeme* (2002) detectăm dezideratele eului creator dintr-o perspectivă stelară. O

necesară evoluție a Poemului dinspre interiorul arbitrar spre poemul plinar, al consistenței depline. Materia primă a acestei evoluții este dialogul cu EA – Ființa iubită („...nu poți înțelege faptul că poezia nu se scrie, / ci după ea se-nșiră palmele ori se-aruncă brațele, / la fel cum nu poți înțelege faptul că poezia nu se explică. // nu poți, nu poți să știi nimic, / deoarece, paradoxal lucru, poezie ești tu” – poem).

În secțiunea a II-a - *omul vag* (2001) întâlnim o mai veche obsesie a poetului pentru omul-fantoză, omul-fragmentar, omul cenușiu, omul fără contur (al meu, al tău, al nimăului...), omul care „mimează libertatea”, omul care pică „examenul vieții”, omul care... și pentru că trebuiau să poarte un nume, poetul i-a numit scurt și sigur „omul vag” („*omul vag își odihnește numele pe-o etajeră /...apoi își pozează scăfârlia alături de el, dezvoltă filmul, scoate / fotografia, o privește atent, însă ceva parcă lipsește...*” – numele omului vag).

Secțiunea a III-a – *versuri pentru Lolita* (2003) este dedicată în întregime de autor Ei - Lolita. S-ar putea numi simplu: studiu de femeie în mișcare. Ea este singura inspiratoare a poemelor scrise. Despre aceste poeme editorul A. G. Secară spune: „...confirmă erotismul literar complicat (dar nu „scandalos”) al tânărului poet”. Doar autorul are misiunea de a ține în echilibru naturalul firesc cu „scandalosul” nonșalant, lucru care-i și reușește.

Cele 19 secvențe ale secțiunii a IV-a - *printre obiecte* (jurnal liric 2004) sunt scurt-circuitate de aiuritoare verdictes precum: „*între un obiect și o operă de artă e o distanță mai scurtă / decât aceea dintre numele tău și titlul imprecis al acestui poem*” – tu mi-ai rămas ca orice risipă).

Dialogul continuat cu Ea se află sub dominația înfloritoare a firelor, cablurilor, ecranelor, obiectelor de tot felul. Este un dialog al unui ins mare iubitor de liniște dar și de Kant, Pessoa, chiar și ușor misogin...

În secțiunea a V-a – *psalmii recentți sau poemele cu Dumnezeu* (2004-2005) autorul trăiește o superbie a existenței printre obiecte (iarăși obiectele?!). Vrea să dizloce spații și locuri, altfel sacre.

Riscând uimiri îndreptățite, jocul, umorul și ironia îndepărtează poetul de chipul lui Dumnezeu:

(continuare în pag. 28)

Adriana Dănilă

- fragment de roman -

Ieronim a deschis cu două degete fereastra. S-a întins peste pervaz ca o pisică tăiată în două, a împins cactusul slăbănog spre stânga și, cu ochii plecați, a mai rămas o clipă astfel suspendat doar cât să se creadă întreg și să se gândească la ziua ce abia începuse. „O să plouă”. A ieșit cu capul gol și fără papuci. Era negricios și slab, cu ochii mici și cu pielea arsă de soare și de alunițe portocalii. După ce a dat drumul la rațe cu seaca tăcere combinată cu nerăbdare cu care aștepti un musafir nou, a deschis poarta și a ieșit în drum. A închis ochii și a ascultat. S-a aplecat și a luat în pumnul sau osos o bucată de pământ puternic, umed, care încă își mai bătea viața acolo, între degetele sale.

S-a întors în cameră. Din cameră se ajungea direct în curtea mare printr-o ușă de lemn negru, pe care crescuse mușchi ca o perucă verde. Înainte de a ieși în curte, Ieronim a îngenuncheat spre peretele dinspre est. A murmurat de trei ori „Tatăl Nostru”, strângând bine ochii ca să nu-și uite rândul și să mânia pe Dumnezeu. Apoi a ieșit pe treptele de ciment, amintindu-și: „Ascunse și pecetluite”. În pragul de pământ tare și umed, a simțit pentru ultima oară gustul alb de soare, un gust de vânt și de frig, de zbor întins și de legănat. Afară era frig. Curtea era și ea goală împrejmuțită de un gard negru și dădea printr-o poartă spre casa cea mare. Ieronim s-a dus direct la țarcul ieșilor. A văzut că locul era pustiu și s-a gândit că nu se treziseră încă. Pe jos, furnicile se îngâmădeau nebune. „Ploaie”. A strivit mușuroiul, călcând cu talpa goală și strângându-l cu toți mușchii. Imediat a simțit mii de înțepături, licăriri scurte și stinse și, pe loc, goana spasmatică i se urcă în pânțele.

A fugit până a tăiat și ultima zvâcnire. Atunci s-a oprit și, cu pasionată resemnare, a îngenuncheat din nou. Era în mijlocul viei și avea 21 de ani. Ar fi vrut să se oprească mereu ca acum și să fie tăcere. A privit în jurul său. Strivit sub cerul care se îndoia și el rece sub o armată de creaturi de fum, ridicându-se mereu din pământul acela pe care îl știa așa de bine dar care totuși dimineața îi părea straniu și periculos, păgân și fascinant. Și-a lipit obrazul de crusta neagră și umedă și pentru câteva clipe a rămas așa, ghemuit, ascultând. Cu perfectă uimire ochii rotunzi îl priveau. S-a ridicat, a apucat o sfoară și i-a legat-o de coarne. Nu putea să nu remarce frumusețea animalului. Blana albă lovea cu decizie neobrăzare în umoarea neagră a nopții, iar privirea aceea, privirea aceea i se lipise de piele, îl prinsese în brațele ei, îi umpluse plămâni cu suflul ei lichid. La doi pași, o cioară plană pe iarba udă și iarba se închină cu resemnare. Ținea în cioc un șoarece încă viu, cu ochii scoși. N-a auzit cântecul primului cocos. Tăcerea pustie, cireșii ațipiți sub ploaie, satul încremenit în zorii nemângâiați, i-au dat senzația de pustiu. Dar știa că azi o să plouă. O să plouă, în sfârșit. Iar lui îi plăcea ploaia. Și-a amintit de zilele petrecute în clopotniță privind ploaia, furioasă și ireală.

De când venise, auzise în fiecare dimineață cântecul cocoșului la ora aceea, mândru și gras, pe o buturugă lângă o poartă roșie, două case depărtate. Satul avea viața lui. Întâi căruțele țiganilor la ora patru și treisprezece minute; apoi cocoșul; apoi copiii lui Dumitru să ia vitele, cu tălpile lor de lut și bălegar crăpat, ca niște ghetete modelate stângaci. Apoi tăcere încordată și așteptarea.

S-a întors în curte, să toace iarba rămasă de ieri. Animalul l-a urmat. Purta niște pantaloni vechi și murdari pe care îi primise de pomană acum doi ani. Fruntea înaltă adăpostea ochi foarte negri, cu adâncimi metalice și ritmice în bătaia lor nervoasă.

- Iar au venit, a spus el obosit. A ridicat de jos o pasăre moartă și s-a uitat la ea cu durere. A dus-o apoi în grădină și a îngropat-o la trei metri de migdal. A mai zăbovit acolo, pe pământul moale și puternic și a privit înăuntrul acestuia. L-a privit cum se mișca și se frământa aici și colo în valuri mari sau mici, primind încă un sufl.

În casa cea mare, Dinu Mărcoceanu visa doi elefanți și o vacă. A deschis gura ca sufocat și a început să sforăie. Vaca îl privea clipind lent spre cei doi elefanți împodobiți cu lalele și mărgelile albastre. Soția l-a înghiontit ca să se întoarcă pe o parte, însă el a scos un icnet prelung și a continuat. Atunci a cântat cel de-al doilea cocoș ca mătasea roșie vibrând în aerul lăptos.

Încăperea era întunecoasă și grea. Există o singură fereastră mare spre est, cu perdele vechi, cumpărate de la Buzău, cu flori mari și găuri cu soare alb în loc de petale.

Lipiți de perete erau un dulap din lemn negru de stejar, cu câte un ciucure portocaliu cu galben la fiecare mâner și o măsuță ascunsă dedesubtul unei oglinzi sparte, cu un cal fără un picior și o barză ciobită înălțându-se bolnăvicioase pe mileu. De peretele opus era lipit patul, așa că Dinu Mărcoceanu a trebuit să sară peste soția sa pentru a se da jos. S-a clătinat puțin, apoi a ieșit afară să-și fumeze țigara. Nu era un om bătrân, dar avea păr alb și copii mari. Privind în depărtare, zări în grădină ceva ce semăna cu un om ghemuit, ținând un sac alb în brațe. A rămas privind încruntat timp de două minute, după care a intrat greoi în casă. S-a așezat lângă nevastă.

- Vrei cafea, a zis ea, ridicându-se și potrivindu-și bulinele pe capot. Am făcut și ceai.

A intrat în bucătărie, între zgomote de oale și pahare.

- L-ai văzut? a întrebat el.

- Da.

A deschis un sertar din colț, din dulapul îmbrăcat în mușama cu flori, cu buzele strânse

(continuare în pag. 30)

Marian DRAGOMIR

Marcaj pe cruce

Am simțit trupul trist,
ca mâna pe cer,
după jaluzeaua vieții trase,
ca un mizantrop cerșeam vieții,
cu teama-n piept să bat la poartă.

Am turnat lacrimă,
iar pragul pleoapelor
a umezit regnul meu.

Stau cu sufletul noapte,
amintiri mai țin la piept
este viața în deșert!

Retragerea în lumea interzisă

Din soarele de dimineată
joc cu păsările din răsărit
plutesc în viață
ca miriștea de lacrimi
ca penele din soare
alternând aerul de dimineată cu cel de seară.

Expoziția ochilor vagabondează
o lume de făpturi
acoperă un evantai
orașele din ziduri
inspiră apă din acvariu
pești ce mai plutesc,
păsări libere de moarte.

Lumea interzisă aduce spaimă
admir o pasăre și un pește ce pot să piară
iar ochii o singură dată
mă oglindesc în umbe fără haine
un măcăcine își scutură sudoarea.

Lumea de visare
o durere ce închide pleoapele
voi pierde pești și păsări
din ultimele felinare.

Dragă, vara a trecut

Dragă, vara e moartă
se preumblă prin memorii
și veșted e frunzișul
e iarna sângele ce-l port.

omătul îngheață visele
și lava verii s-a pietrificat
așa e țara
mi-e dor de ploile de vară.

agale umblu prin memorii
cu munți ce fierb în depărtare
și înlemnesc sub soarele de vară.

prin pădure văd un cerb,
când vom fi liberi de a iernii viscolire?
noaptea are gust de ger
dragă e iarnă în al casei dormitor!

Reverberații

Mi-aș frânge corpul
veșted
fără ca vocea
duioasă
să se facă auzită
vibrând
prin corpul sonor.

mișuni pe mine
din palme muști
răsunând
o porție de versuri
pentru a învăța
să belstemi vibând acest pământ.

Noaptea

Între gardurile vieții
tronez peste nebuni
afară de a gardului urzeală
arhanghelii sorb o cafea.

Pe cer s-aud viori
Sus!
luna arde c-o întrebare,
râde timpul de nebuni?

Morții rîd de darul vieții
sorbînd viața din Eden
corbii strîmbă nasul cărn,
un vierme nu înțelege
ce face eu peste nebuni!

Ana Maria CHEȘCU

Mircea Goga

Veturia Goga, "Privighetoarea lui Hitler"

Editura Rao International Publishing Company, Colecția
RAO Class, București, 2007

Mircea Goga este profesor la Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj și la Universitatea din Sorbona, fiind autorul a numeroase volume de versuri și studii lingvistice. Domeniul său de studiu este viața și activitatea lui O. Goga, iar cartea este cu siguranță o inițiativă îndrăzneată, deoarece aduce în prim planul creației istoriografice românești informații necunoscute. Lucrarea nu este o biografie romanțată, așa cum pare la prima vedere, ci este rodul a zeci de ani de cercetări, autorul fiind strănepotul lui Octavian Goga. Principalul său scop este reabilitarea celui supranumit "poetul pătimirii noastre" pe scena istoriei, cartea fiind, după cum afirmă el însuși, *o modestă ofrandă personală adusă celui care mi-a călăuzit și mi-a însoțit pașii*. De ce o carte dedicată Veturiei și nu Poetului totuși? Încă din lunga introducere (p.11-45), acesta se justifică: "m-au încercat tot felul de scrupule când Veturia Goga m-a obligat să îi promit că îi voi așterne pe hârtie viața". Rolul său este unul ingrat, dacă ne gândim că, timp de 30 ani, istoriografia românească a privit-o pe Veturia Goga doar ca pe femeia din umbra poetului. Autorul consideră că aceasta a jucat rolul de cal troian în cadrul relațiilor germano-sovietice, jucând la doi stăpâni în același timp. Personal, mi-e greu să cred că aceasta a fost un factor de decizie în aceste relații, ci mai degrabă a fost un intermediar. Cu toate acestea, Mircea Goga nu lasă întâmplării nici un detaliu, acuzând-o fără milă pe cea care în perioada interbelică și cea de început a comunismului, a ținut în mână destinele unor oameni politici importanți precum O. Goga, Ion Antonescu, Maria Antonescu. După introducere, lucrarea continuă cu o notă asupra ediției (p.47-48), în care autorul dezvăluie principalele surse la care a apelat. Dintre acestea demne de menționat sunt: Arhiva Muzeului memorial "Octavian Goga", Arhiva Mircea Goga, dar și mărturiile Geanei, fiica adoptivă a Veturiei, și a altor apropiați ai acesteia. Lucrarea se termină cu o postfață (p.559-568), intitulată în mod sugestiv, *Octavian Goga - magistrul vieții mele*, o veritabilă pledoarie în favoarea poetului.

Lucrarea nu este structurată pe capitole, pe parcursul a 700 de pagini prezentându-se, în mod cronologic, viața Veturiei, care ar putea fi rezumată în trei cuvinte: începutul, mărirea și decăderea, iar fragmentele din mărturii sunt incluse în textul cărții, autorul comentând pe marginea lor. Alături de acestea

cartea mai cuprinde 14 poze cu Goga și femeile din viața sa - Hortensia, prima soție, Veturia, eterna obsesie gogiană și mama poetului, Aurelia Goga.

În prima parte a lucrării autorul prezintă începuturile Veturiei, plasate în străvechiul Ardeal austro-ungar, la Sebeș, cetate medievală atestată încă din 1245. Autorul realizează o radiografie a vieții culturale la început de veac, viață culturală adumbrată de intrigi și jocuri politice. André Gide spunea că "nimic din ce ni se întâmplă nu este destinat altui om". Citatul mi s-a părut reprezentativ, deoarece viața eroinei de la Ciucea s-a derulat încă de la început sub imperiul predestinării, idee susținută și de autor: "Veturia a fost ceea ce se numește o răsfățată a destinului... N-a cerut și n-a așteptat nimic de la viață. A luat-o în mâini și i-a smuls după propria mărturisire tot ceea ce nu a venit de la sine". Crescută în sânul unei familii cu veleități muzicale, Veturia a ales instinctiv scena artistică, apoi pe cea politică, unde ambițiile ei puteau prinde viață. La începutul secolului al XIX-lea, Sibiul se impusese în viața artistică a Transilvaniei, artiști precum Augustin Bena, Gheorghe Dima, Nicolaie Popovici înnobilând cu talentul lor cetatea medievală. Eroina noastră debutează pe scena artistică a Sibiului în 1903, la Concertul Reuniunii Române de Muzică cu piesa "Răsunetul de la Crișana" de Ion Vidu. Este o perioadă de ucenicie pentru Veturia, ea devenind apropiata reginei Elisabeta: "Carmen Sylva mă îndrăgise mult. Cu mine putea vorbi nemțește spre deosebire de celelalte Doamne de Onoare cu care, necunoscându-i limba, se putea înțelege doar în franțuzește... Mergeam la palat ca la Moară". Datorită recunoașterii de care se bucura ca artistă, va cunoaște o serie de personalități politice. Printre acestea, Siegfried Wagner, fiul reputatului muzician Richard Wagner, bun prieten cu regele Ferdinand și lordul Houston Stewart Chamberlain, soțul Evei Wagner și confidentul lui Wilhelm al II-lea. Acesta din urmă era promotor al rasei unice și al exterminării raselor așa-zis inferioare. Autorul consideră că în această atmosferă artistică și-a început Veturia ucenicia în ale spionajului, el aducând drept dovadă notele lui Siegfried Wagner, în care aceasta apare ca fermecătoarea româncă, ființa încântătoare. Perioada de aici este umbră de norii grei ai primului război mondial, Veturia fiind nevoită să se întoarcă. În decembrie 1919, O. Goga este numit ministru al Cultelor și Instrucțiunii Publice, multe voci afirmând că de fapt amanta sa, Veturia, era ministru.

În continuare autorul prezintă cu lux de amănunte, activitățile ascunse ale acesteia, realizând un tablou al vieții politice interbelice, perioadă în care cele mai multe hotărâri s-au luat în spatele ușilor închise. Lipsa de experiență și dezinteresul cetățenilor față de introducerea votului universal au bulversat viața politică a României. De acest lucru au profitat grupările extremiste, care au speculat din plin nemulțumirile cetățenilor.

Autorul consideră că, din a doua jumătate a anilor '30, mariajul celor doi a fost de fapt un paravan pentru activitățile oculte ale proaspetei soții. În 1938,

(continuare în pag. 24)

Goga este ales prim-ministru de către Carol al II-lea, care intenționa să-și impună puterea astfel. Partidul lui Goga avea drept obiectiv transformarea României într-un stat corporatist, iar pe plan extern menținerea unor bune relații cu Germania și Italia. Multe voci considerau această politică o amenințare la adresa integrității teritoriale și a independenței României. Autorul consideră că în această perioadă aveau loc manevre politice intense, Veturia nefiind străină de aceste jocuri de culise. Politica autori-tară a regelui Carol crea nemulțumiri în rândul oamenilor politici, care încercau să-l înlăture de la putere. Printre aceștia Goga și Ion Antonescu, care din păcate au fost "ciripiți" de Veturia. În spatele acesteia s-au aliniat toți adversarii lui Goga, ea devenind singura traducătoare acceptată în contactele Fuhrerului cu Antonescu. În 1938 O. Goga era doar o palidă amintire a omului care fusese odată. Scârbit de viață, poetul a decis să plece la Berna, dar dușmanii săi nu l-au lăsat să-și găsească liniștea, orchestrând din umbră un mișelesc asasinat. Deși autorul o consideră pe Veturia principala vinovată de moartea poetului, personal cred că Goga a dus o politică destul de periculoasă în ceea ce privește cercurile evreiești și politica externă, politică ce l-a împins în brațele morții. De altfel, poetul a fost asasinat de un mason, Sebastian Bornemisa.

După moartea poetului, Veturia se putea dedica în sfârșit mării sale pasiunii, spionajul. Nagy Talavera, profesor la California State University și supraviețuitor al lagărelor de la Auschwitz afirma: "Contactele neoficiale germano-românești aveau loc la doamna Veturia Goga..., văduva lui O. Goga". După smulgerea Transilvaniei și Bucovinei din trupul țării noastre, în urma dictatului de la Viena din 30 august, dictatura regelui Carol s-a îndreptat către dezastru. Ambii lui Antonescu a fost mai mare decât a regelui, Germania găsim în persoana sa un militar de încredere capabil să asigure ordinea în țară. La 5 septembrie Carol al II-lea a abdicat, iar la 15 septembrie, generalul Antonescu și-a asumat conducerea statului legionar român și guvernarea în trio alături de Maria Antonescu și Veturia Goga. Despre perioada Antonescu, istoricul Florin Constantiniu scria: "acesta nu a găsit decât doi oameni de încredere, a căror companie i-a devenit indispensabilă: văduva lui O. Goga, Veturia, o adevărată egerie a lui Antonescu și Mihai Antonescu, un fidel executant de care Antonescu nu s-a despărțit nici când Hitler i-a cerut s-o facă". Autorul consideră că Antonescu a fost atras într-un complot, orchestrat cu abilitate de Veturia, ceea ce eu, să-mi fie cu iertare, mă cam îndoiesc. Antonescu a fost un om politic abil, dar a avut un mare păcat care s-a numit Germania. El a considerat războiul împotriva URSS-ului un război de apărare împotriva civilizației europene, luptând într-un război al iluziilor.

Cel de-al doilea război mondial a schimbat însă totul, aducând o nouă conducere, care venea de la Moscova. Nu a fost nici o problemă pentru Veturia, de la Berlin și până la Moscova nefiind decât un singur pas. Inițial declarată criminală de război și vinovată de crime împotriva umanității, a scăpat basma curată servindu-și cu evlavie noii stăpâni. Pentru a-și arăta

recunoștința, aceasta nu a ezitat să-și vândă vechii prieteni, pe mareșalul Antonescu și pe Maria Antonescu, căci de, Veturia schimbasesc stăpânii nu și năravurile. La procesul lui Antonescu numele acesteia nici măcar nu a fost pronunțat. Poate KGB-iștii erau adevărați gentlemen care doreau să menajeze sentimentele unei Doamne? Principala vinovată de arestarea lui Antonescu, în opinia autorului este tot Veturia, deși politica pro-germană l-a împins pe acesta în brațele rușilor. Sabia sovietică plana deasupra acestuia, cu sau fără ajutorul Veturiei. A fost un proces care a dezlănțuit reacții furibunde în rândul militarilor care scandau pe străzi după cum mărturisea și Paul Goma: "... curva de Veturia Goga, ibovnica lui Groza, spioana englezilor și a rușilor, ea l-a împins prin Maria Antonescu, ca să mai poată fura ceva plane și tablouri de maeștri". Această luda, care își ciripise toți apropiații s-a retras în ultima parte a vieții la Ciucea, așteptând reabilitarea. Nu a avut de așteptat decât doi ani. Într-o perioadă în care majoritatea chiaburilor luau drumul canalului Dunăre-Marea Neagră, Veturia era în continuare proprietara castelului de la Ciucea, ba mai mult, ca directoare a Muzeului Memorial Octavian Goga primea un salariu de 1700 de lei.

Încă din 1945 Gheorghe Gheorghiu-Dej este ales prim secretar, întreaga societate românească trăind într-o continuă teroare bazată pe exterminări și gulaguri. După moartea lui Stalin România se va îndepărta treptat-treptat de Moscova promovând noțiuni precum patrie și naționalism. După moartea lui Dej în 1965, a urmat perioada Ceaușescu. Elena, analfabetă notorie, a devenit peste noapte savant internațional, iar celebrul CO₂ a rămas de-a pururea în istorie. În paralel, România a cunoscut o mare dezvoltare: bisericile au fost demolate, dușmanii statului aruncați în închisori iar Ceaușeștii au devenit zei supremi.

Închisă într-un turn de fildeș la Ciucea, Veturia își amintea cu nostalgie de vremurile de altădată. Zilele curgeau una după alta, într-un ritm monoton, iar timpul parcă se oprise la Ciucea. În lipsă de alte distracții, Veturia își tortura sistematic servitorii (probabil luase modelul de la Securități). După 1965 domeniul va fi trecut pe lista onorifică a PCR-ului, Veturia devenind o doamnă de încredere pentru comuniști, la fel ca și în cazul KGB-iștilor, a lui Carol al II-lea, Antonescu, Goga. În sfârșit, un adevărat model de încredere! Pentru a trece timpul, scria zilnic în jurnal, dar sfârșitul era tot mai aproape. La 15 iunie 1979, Veturia părăsea această lume după un lung exil la Ciucea. Ultimele sale cuvinte scrise în jurnal au fost: resemnată, tristă.

Deși scrisă într-o manieră personală, lucrarea lui Mircea Goga este o lucrare benefică pe scena istoriografiei românești. Meritul autorului este că a spus lucruri care nu s-au spus până acum. Cu toate acestea informațiile nu trebuie luate ad-litteram ci trebuie privite critic, dincolo de farmecul lucrării autorul rămânând totuși strănepotul marelui poet.

Moș Crăciun cu plete dalbe
A sosit de prin nămeți
Și aduce daruri multe
La fetețe și băieți.

Din bătrâni se povestește
Că-n toți anii, negreșit,
Moș Crăciun pribeag sosește
Niciodată n-a lipsit.

Moș Crăciun cu plete dalbe
Încotro vrei s-o apuci
Ți-aș cânta Florile dalbe
De la noi să nu te duci!

Moș Crăciun, Moș Crăciun!

Bucuria fulgilor de nea, ca și amintirea
copilăriei, ne poartă pe aripi de vis spre o
lume plină de jucării și lumină. Moș Crăciun
s-a născut demult, acum multe sute de ani,
nici nu mai vrem să știm când și unde
anume. Dar, ca o magie, apare în fiecare an
în clinchetul suav al zurgălăilor.

În seara de Ajun cadourile de sub brădulețul
împodobit și zăpada proaspăt așternută ne
descrețesc frunțile. Cei mici se bucură de
Lumina care coboară din cer. Crăciunul este
o Sărbătoare a Vieții pe pământ.

Numele lui Moș Crăciun în alte țări

Afganistan: **Baba Chaghaloo**
Africa de Sud: **Vader Kersfees**
Albania: **Babadimri'**
Armenia: **Gaghant Baba**
Austria: **Christkindl**
Brazilia: **Papai Noel**
Bulgaria: **Diado Coleda**
Canada: **Santa Claus**
Chile: **Viejo Pascuero**
China: **Shengdan Laoren**
Croatia: **Bozicnjak**
Danemarca: **Julemand**
Egipt: **Papa Noël**
Estonia: **Jouluvana**
Finlanda: **Joulupukki**
Franta: **Père Noël**
Germania: **Weihnachtsmann**
Grecia: **Aghios Vassilis** (pune darurile sub brad în
noaptea de 31 decembrie)
Hawaii: **Kanakaloka**
Hong Kong: **Sing dan lo ian**
Iran: **Baba Noel**
Irlanda: **Daidí na Nollaig**
Italia: **Babbo Natale**
Japonia: **Hoteiosho**
Letonia: **Ziemmassve'tku veci'tis**
Lituania: **Kaledu Senelis**
Malta: **San Niklaw**
Marea Britanie: **Father Christmas**
Maroc: **Black Peter**
Norvegia: **Julenissen**
Olanda: **De Kerstman**
Polonia: **Swiety Mikolaj**
Portugalia: **Pai Natal**
Rusia: **Ded Moroz**
Serbia: **Deda Mraz**
Slovenia: **Bozicek**
Spania: **Papá Noel**
Statele Unite: **Santa Claus** (zboara pe cer intr-o
sanie trasa de opt reni), iar pe doamna Craciun o
cheama **Jessica Mary Claus**
Suedia: **Jultomten**
Turcia: **Noel Baba**
Ungaria: **Mikulás**
Uruguay: **Papá Noel**

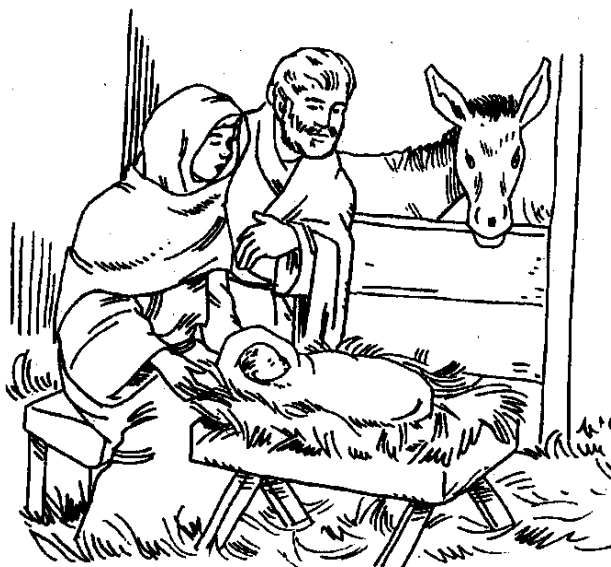

Din cer senin

Din cer senin, un cor divin
Se-aude lin cântând
Păstori cu har, pe culmi apar,
Albi miei în dar ducând.

O stea din zări, veghind cărări,
Spre depărtări arzând
Conduce magi, cu daruri dragi,
În albi desagi ducând.

Și-un prunc plâpând, cu chipul blând,
Stă surâzând, tăcând
Din cer senin, un cor divin
Se-aude lin cântând.

Semnificațiile și simbolurile ornamentelor pomului de Crăciun

Ne-am obișnuit ca în fiecare an să ne împodobim bradul de Crăciun cu tot felul de ornamente care mai de care mai hainoase și mai scilpitoare. Crăciunul este sărbătoarea cadourilor, a păcii și a liniștii sufletești. Fiecare dintre noi are un stil personal de a-și orna pomul de Crăciun, dar nu toți cunoaștem semnificațiile și simbolurile ornamentelor de Crăciun. Beculețe colorate, betea-lă, confetii, bomboane, nuci, instalații luminoase (mai nou și muzicale), lumânările atârână pe ramurile pomului, dându-ne un sentiment de bucurie și împlinire. Pe lângă aceste decorațiuni există unele ale căror simboluri ne fac să acordăm o mai mare importanță decorării casei și bradului de Crăciun.

Vestita *coroniță* de Crăciun, ornament originar din Europa, agățată pe ușile caselor, simbolizează sănătate și noroc. Forma circulară simbolizează natura veșnică a dragostei care nu pierie niciodată. Ea poate fi ornată cu fundițe, globulețe sau conuri de brad vopsite în argintiu sau auriu.

Vârfurile bradului de Crăciun în formă de stea simbolizează noroc și realizarea tuturor visurilor. *Steaua* are o semnificație religioasă, amintind de cea care a apărut pe cer la nașterea lui Isus.

Vâscul este planta cu cea mai veche tradiție în sărbătorirea iernii. Ea este folosită în ornarea casei având puteri tămăduitoare. La unele popoare simbolizează pace și armonie. Sărutul sub vasc aduce armonie și înțelegere și face mai puternică iubirea din cuplu.

De ce decorăm bradul de Crăciun?

Obiceiul provine probabil de la egipteni, care își ornau casele cu frunze de palmier în ziua solstiului de iarnă. Obiceiul a fost preluat de romani, care au folosit în locul palmierului brazil. Dar povestea începe cu adevărat prin secolul al VII-lea, când un călugăr din Devonshire a venit în Germania pentru a răspândi cuvântul Domnului. Legenda spune că s-a folosit de forma triunghiulară a bradului pentru a simboliza sfânta treime. În Europa secolului al XII-lea, cu ocazia Crăciunului, bradul era atârnat de tavan cu vârful în jos!

Se pare că bradul a fost decorat pentru prima dată la Riga în 1510. La începutul secolului al XVI-lea, Martin Luther a decorat bradul cu lumânări, pentru a le sugera copiilor săi sclipirea stelelor de pe cer.

La mijlocul sec. al XVI-lea, apar în Germania primele târguri specializate în vânzarea de cadouri, de obicei mâncare sau obiecte de folosință practică.

Figurile modelate de brutari din pâine, care apoi erau agățate în brad ca ornamente, aveau mare trecere. Se păstrează în acest sens mărturia unui vizitator al orașului Strasbourg în 1601. El descrie brazii decorați cu astfel de figurine, cu acadele și ornamente din hârtie colorată. Încărcătura biblică atribuia bradului astfel împodo-bit simbolul pomului paradisiului, al belșugului, al cunoașterii și al inocenței.

Beteala a fost inventată în Germania pe la 1610. În acea vreme nu era numai argintie, era chiar din argint! Au fost inventate mașini pentru obținerea unor folii subțiri. Argintul era durabil însă oxida repede, astfel că au fost încercate diverse aliaje de plumb și cositor, dar produsul era atât de greu, încât se rupea sub propria greutate. Astfel încât, argintul a fost folosit până la mijlocul secolului al XX-lea.

În Marea Britanie obiceiul bradului de Crăciun a pătruns prin negustorii germani stabiliți în Anglia, care obișnuiau să-și decoreze casele de sărbători.

Decorația bradului constă în beteală din argint, lumânări și mărgelă, toate produse în acel secol XVII în Germania și Europa de Est. Obiceiul cerea ca fiecare membru al familiei sau invitat să aibă câte un mic brad așezat pe masă în dreptul lui, cu cadourile alături. În 1846, Regina Victoria și Prințul Albert (de origine germană), apar în "Illustrated London News", împreună cu copiii, în jurul bradului de Crăciun. Popularitatea familiei regale face ca obiceiul să se răspândească iute

printre supuși. Bradul a devenit "la modă" nu doar în insulele britanice, ci și pe coasta de est a Americii.

Decorațiile erau de o mare varietate, fiind manufacturate "în casă". Tinerile doamne petreceau ore decupând fulgi de zăpadă și stelute, împăturind pliculețe pentru cadouri și coșulețe de hârtie pentru dulciuri. Ansamblul era completat cu mărgelă și beteală din argint produse în Germania, împreună cu îngerii ce urmau să stea în vârful bradului. Lumânările erau des așezate în inele de lemn.

În spațiul mediteranean nu a fost prea mare interes pentru brad, preferându-se scene biblice așezate pe platforme triunghiulare, bogat ornamentate.

În America, bradul de Crăciun apare pe la 1747, în comunitățile germane din Penn-sylvania, dar se răspândește abia odată cu dezvoltarea comunicațiilor, în secolul XIX.

În 1882 este patentat becul electric, iar în 1892 el este adaptat pentru pomul de Crăciun. Tot în această a doua jumătate a secolului al XIX-lea, obiceiul împodobirii bradului la sfârșit de an pătrunde dinspre nord și pe teritoriul actual al României. Obiceiul s-a suprapus peste cel al butucului de Crăciun. Ritual azi dispărut, dar atestat încă de la romani, butucul de Crăciun, un trunchi de brad tăiat (jertfit) și ars pe vatră în noaptea de 24 spre 25 decembrie.

Secolul XX aduce un val de noutăți: După 1918, din cauza problemelor de export, Germania nu mai este principalul furnizor de decorații. Locul său este luat de Japonia și SUA.

În 1930 brazii de mari dimensiuni sunt amplasați în locuri publice. La mijlocul anilor '60, ideile moderniste se răsfrâng și asupra pomului de Crăciun. Brazii din aluminiu argintiu, importați din America, sunt foarte la modă. Aceștia nu necesitau alte decorații decât sursele de lumină colorată care se reflectau multiplu pe crengile argintii.

În anii '70 apar brazii artificiali cu aspect foarte realist.

Spre sfârșitul anilor '90 decorarea bradului se întoarce spre ideile Victoriene, dar cu teme și concepte noi.

Nu se știe însă ce ne va rezerva mileniul trei.

Pagini realizate de **Elena-Liliana FUTURE** și **Antoaneta DOBREANU**

Mitruț POPOIU

Anul Crezului Niceo-Constantinopolitan

12. "Și viața veacului ce va să fie"

Îndată după despărțirea lui de trup, sufletul omului este supus Dreptei judecăți a lui Dumnezeu, în fața căreia trebuie să dea socoteală. Aceasta se numește judecata particulară și ea se deosebește de judecata cea de obște sau universală care se face tuturor oamenilor, o dată, la sfârșitul lumii și după învierea cea de obște a trupurilor. Realitatea judecății particulare este subliniată de Mântuitorul prin pilda bogatului nemilostiv și a săracului Lazăr (Luca 16, 19-31) și prin răspunsul dat tâlharului pe cruce: "Astăzi vei fi cu Mine în ra" (Luca 23, 43). Prin ea se cercetează starea generală în care iese omul din viața pământească și dacă această stare este bună, sufletul este dus de îngeri la fericire, în "sânul lui Avraam" (Luca 16, 22) sau rai (Luca 23, 43), iar dacă este rea, este dus la chinuri, în iad (Luca 16, 22).

Fericirea și osânda nu sunt depline până la judecata obștească, atunci când vor fi iarăși unite sufletele cu trupurile. Până atunci, cei rămași în viața aceasta pot să dobândească de la Dumnezeu ușurarea osândeii sufletelor celor morți, prin rugăciune și milostenie întru pomenirea adormiților și mai ales prin pomenirea acestora la Sfânta Liturghie. "Nu fără rost au rânduit Apostolii să se aducă înfricoșătoarea Jertfă pentru pomenirea celor adormiți", spune Sfântul Ioan Gura de Aur. "Știm că mult le folosește și multă binefacere le aduce celor morți. Când credincioșii (obștea) și preoții stau cu mâinile întinse în față cu înfricoșătoarea Jertfă, cum nu vor îndupleca pe Dumnezeu pentru cei adormiți? Dar aceasta numai pentru cei plecați în credință".

În legătură cu Judecata obștească sau universală este învățătura despre învierea morților și despre viața de veci. Cei care au făcut cele bune aici pe pământ așteaptă cu bucurie viața de veci, căci pentru cei care îl iubesc pe Dumnezeu în viața aceasta și îi păzesc poruncile, făcând binele, viața aceea va fi întru totul fericită. Fericirea le va fi nesfârșită și neînchipuit de mare, căci "cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit și la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El" (1 Corinteni 2, 9) Această negrăită fericire va consta mai ales în unirea în Duh cu Dumnezeu, în a-L vedea pe "Dumnezeu față către față", în viețuirea slăvită și veșnică împreună cu Mântuitorul Iisus Hristos, cu sfinții îngeri și cu toți sfinții Bisericii.

Această fericire a dreptilor se va deosebi însă după vrednicia pe care ei au câștigat-o prin faptele lor bune, cum ne învață Sfântul Apostol Pavel: "Alta este strălucirea soarelui și alta strălucirea lunii și alta strălucirea stelelor. Căci stea de stea se deosebește în strălucire" (1 Corinteni 15, 41). În schimb viața de veci a celor răi va fi întru totul

nefericită. Iadul este lipsa vederii feței lui Dumnezeu, a luminii și a fericirii împreunate cu aceasta vedere, așadar o viață de nesfârșite chinuri.

Împărăția fără de sfârșit și viața veșnică sunt descrise simbolic în cartea Apocalipsei. Este o lume a unui "cer nou și pământ nou", în care cetatea lui Dumnezeu, Noul Ierusalim, este locuința sfinților și a dreptilor (21, 1-3), împodobită cu pietre de mare preț (21, 21), simbol al virtuților. În ea nu mai e nevoie de lăcaș de închinare, "pentru că Domnul Dumnezeu, Atotțitorul, și Mielul este templul ei". Tot la fel, "cetatea nu are trebuință de soare, nici de lună, ca să o lumineze, căci slava lui Dumnezeu a luminat-o și făclia ei este Mielul" (21, 22-23). Cetatea descrisă este însuși Raiul, amintindu-se de râul și de pomul vieții, în ea locuind slugile lui Dumnezeu, fără a mai exista vreun blestem (22,1-3), pentru că nu mai există pricinitorul răului și al blestemului, adică diavolul.

Așteptarea vieții veșnice este dorința fiecărui creștin, așa cum o mărturisește și Sfântul Evanghelist Ioan: "Amin! Vino, Doamne Iisuse!" (Apocalipsa 22, 20).

(urmăre din pag. 20)

"la urechea lui Dumnezeu nu mai ajung de ceva timp să delirez nimic... / sunt straturi și straturi de guri / ... și nu mai are nici un farmec jocul" (la urechea lui Dumnezeu nu ajung de câteva zile).

"Peisajele pariziene" (2005-2006) din secțiunea a VI-a a cărții alcătuiesc o radiografie a sufletului marelui oraș. Un oraș configurat mai mult de destine umane decât de clădiri, locuri și... perisabile obiecte.

Poetul își exhibă aici întreg frisonul existențial, coabitând cu el însuși în texte scrise cu o debordantă încordare: „eu fac, în poemele mele, trafic cu fete din Europa de est; / le-agăț versuri de buric și le ascund într-un volum / cu cravata oranj a lui Baudelaire drept copertă; / însă pariziencele preferă proza, au dosurile cât toate romanele lui Proust deodată!" (travestiți prost bărbieriți...)

Pare că nimic nu-l mai poate opri pe acest tânăr poet din cursa ce abia a început-o. Vânt bun din suflet!

CARTI

Noiembrie - Decembrie, 2010

CĂRȚI SOSITE LA REDACȚIE

- ❖ *Clelia Ifrim* – **Cui aparține ziua de ieri?** Editura Universitară, București, 2010
- ❖ *Andrei P. Velea* – **Gimnastul fără plămâni**, versuri, Editura Centrului Cultural Dunărea de Jos, Galați, 2010
- ❖ *Gheorghe Andrei Neagu* - **Arme și lopeți**, povestiri, Editura Zedax, Focșani, 2010
- ❖ *Valeriu Valegvi* – **Istoriile înainte de marele circ**, versuri, antologie bilingvă, Editura Opera Magna, Iași, 2010
- ❖ *Petre Rău* – **Insomniac 1001**, panseuri, Editura InfoRapArt, Galați, 2010
- ❖ *ASPRA – Asociația Scriitorilor pentru Promovarea Realizărilor Artistice* – **Simfonia cuvintelor**, volum colectiv, Editura InfoRapArt, Galați, 2010
- ❖ *Nicolae Mărunțelu* – **Alerg după o stea**, versuri, Editura InfoRapArt, Galați, 2010

(urmare din pag. 16)

Într-un iluzoriu moment îmi amintesc chipul acela de femeie cu pruncul ei în brațe, implorând cerului grațitudine pentru căsuța ei de humă modernă.

Câtiva bătrâni aduc din urmă niște biete animale (încă în viață) alungate de dinții unui val ce le-a zdrobit stala de sub deal. În tânguirea lor se pierde sensul cotidianului.

Așadar e noapte și ne-am obișnuit cu spaima. Reflecțiile lui Cioran nu-mi sunt de ajutor - mai bine-mi redcorează peisajul careva!

Dacă unii încă nu știu, permiteți, vă rog, să vă spun eu "Natura nu ne iartă, domnilor!"

Poate un Caragiale contemporan ar spune-o mai bine, satirizându-ne pentru atotputernicia noastră închipuită. Dar până la urmă, fiecare trăiește, gândește conform principiilor subscrise personalității sale și cred că sunteți de acord!

În rest, anotimpul turbure își întinde aripile, cuprinzând coșmaruri... de la inundații și până azi!

DRAGOȘ IONESCU

1

Purtat de ale vieții valuri,
a echilibrului bărcii,
învăț lecția supraviețuirii
legănat, sfâșiat de durere.

Aspră ca pielea de animal,
amestecându-mă în turmă
miros a sânge
de la sfârșit spre început

2

Prins să nu prind aripi
protector al ochilor deschiși
uitându-mă la desfacerea lumii,
a zberetii în gol,
cerșesc stropul de perfuzie,
urma urmelor trandafirii

3

Pe urmele zilei trecute,
mama, tata și toți ai mei
silabisesc în frunze.
Doar scâncetul primei litere,
ce apasă pe clapale pieptului
între două zile și o noapte,
șchipătează...
aproape copil...

Scrisoare pentru suflet

Chemarea ta
Fie ca adierea de vant
Ratacindu-se prin paru tau
Sa-ti fie aerul proaspat
Ce l-ai visat mereu.
Ne desparte o lume,
Dar ne-au ramas cuvinte
Eu iti simt chemarea
Si dincolo de ea.

A deschis un sertar din colț, din dulapul îmbrăcat în mușama cu flori, cu buzele strânse și cu ochii ei de viezure alert. El s-a îmbrăcat cu gesturi scurte și seci, s-a bărbierit și a ieșit din casă. „Azi nu-l mai primesc”, i-a spus ieșind pe ușă. S-a oprit în prag, încercând să respire aerul umed. Apoi a dus mâna la ochi, încercând să vadă prin ceața groasă care curgea din ceruri în fâșii. Când să facă primul pas, și-a dat seama că-și uitase pălăria și s-a întors. Nevasta era în fața ușii, privindu-l. S-a uitat la ea pentru o clipă, apoi a dat să iasă.

- Am visat doi elefanți și o vacă, îi zise, închizând ușa după el. În fața treptelor l-a găsit pe leronim, cu o funie groasă în mână. Animalul l-a măsurat cu ochi mari, rumegând un fir de lalea roșie.

- Iedul ăsta al tău ar trebui tăiat, spuse.

Atunci, pentru prima oară, băiatul îl privi. La niciun om nu mai văzuse Dinu Mărcoceanu o astfel de privire. A văzut acolo ceva din strălucirea unei bestii rânite, însă o bestie frumoasă, ca un înger mort.

Acum doi ani apăruse la poarta lui. Un băiețandru înalt și palid. Purta niște haine vechi și rupte și avea ochii negri și scâpărători. Avea legat de o ață un ied alb ce nu avea să crească niciodată, care avea să pască pe câmpul Bărnăcioaiei în fiecare marți de la șase și cincisprezece și joia de la nouă. Veniți de nicăieri, înotând înecați prin noaptea aia vâscoasă din sat, murdari, cu pielea în dealuri de noroi întărit și crăpat și blana împodobită cu ghirlande de spini, pământii și frumoși. A zis că vrea să muncească și că nu vrea nimic, decât un loc unde să doarmă. Doar nu era să-l lase să plece. Așa că l-a primit.

Și a fost de folos băiatul. Muncea toată ziua și nu cerea nimic în schimb. Atât numai că nu vorbea cu nimeni. Se închidea în odaia lui, o cameră mică în care se puneau sacii de grâu, cu podeaua de pământ și cu un pat de paie care era acolo dintotdeauna, în care în urmă cu două luni și patru zile murise singur, în zorii zilei de 15 ianuarie Pajdo, câine negru-prăfuit, bătrân și surd și orb, sufocat în propriile-i brațe, după raportul doctorului Mitescu, veterinar și mecanic, pictor la comandă, liber profesionist. N-au observat mirosul decât după trei zile. Atunci l-au luat și l-au dus la groapa de gunoi, o vâlcea cu bunuri bune de aruncat. Un copil aflat în trecere ar fi spus că în acea zi o grămadă răsufla stins ca o blană gri cu o coroană de conserve și cutii de concentrat pe o extremitate ce s-ar fi zis a fi un cap cu gura deschisă și o privire înghițită fără ochi încremeniți de sticlă. N-au reușit să scoată mirosul nici acum. Se zice că ar fi fost un cap sublim și artistic. Nimeni nu a mai găsit capul.

Proză selectată de pe cenaclul literar online "Noduri și Semne" (www.cenaclu.inforapart.ro)

**POEME SELECTATE DE PE
CENACLU ONLINE
"NODURI ȘI SEMNE"
(www.cenaclu.inforapart.ro)**

Iulia MODIGA

Unde ești, Tu, Casă ?

Asamblate, liniștile,
marginile Dumnezeuului
lung și des,
îmi crapă creierul în fine, a sinucidere
timpurie,
în milioane îndoielnice neuronale pietre
de insatisfacție cu viața,
orbecăind egoist la porți de Judecată.
Ce fascinant mai trebuie să fie, ce variat
și incitant, Doamne,nu?!:
sexul în trei, (a treia persoană o blondă
versată, cu buze pline-ochi),
foamea de pizza și hamburgeri colcăitor-calorici,
meciu de fotbal, urletele și huiduielile
mulțimii la derby, mirosul de transpirație
afectuoasă,
cafeaua, dulce, nu amară, caldă, nu rece,
alcoolică și transcendentă, pătura iernii,
sexul în trei, da, sexul în trei... 3-ul ăsta
se trage din Voi, nu?! , revigoranta cifră!
da, o partidă ruptă din Voi, voluptoasă,
frângerea în credința că atingi supremația-n
stil... Judecă, Doamne, judecă, eu fac, Tu
râzi melancolic, așa a fost să fie?!
Un eșec, și viața, și moartea, incorectă
asamblare.

Daniel LĂCĂTUȘ

Pictură abstractă

Mă sting în fum albastru
precum cerul din mine
ce înalță nori de ceară
în trupul de lemn uscat
al naturii moarte din
pictura abstractă desenată de mine
pe o pânză de păianjen.
Pensula de sticlă
s-a spart când încercam să desenez
pe Mama Omida
la masă cu Tutankhamon.
De pe aripa unui vultur
curge-n val o culoare
mai vie ca Hristos a treia zi,
un porumbel cu pene ciofârșite
îmi aduce în dinți
o pensulă de lemn
în locul celei de sticlă.
Desenez doar pictură abstractă.

Într-o afinitate perfectă, fără salturi bruște de la un nume la altul, am întâlnit în volumul de față esențe ale sintagmei.

Cuvintele sunt așezate în cântecul pe care, în stil mai mult sau mai puțin clasic, modern sau chiar postmodernist, cuvintele devin cântec, adevăr care stă la masa de duminică a Poetului.

Creatorii, numele poezilor cuprinse între aceste două coperte, stau ca într-un buchet de flori diferite. Flori palide de seară, flori sălbatice de câmpie, flori de lămâiță, flori din... material plastic, flori păstrate între filele albumului de familie, flori... carnivore, flori de leac, flori care vor face fructe și altele, poate, care vor da Poezie pentru bucurii ceva mai palpabile.

Melania Cuc

A.S.P.R.A. - Petale lirice

A.S.P.R.A.
Asociația Scriitorilor
pentru
Promovarea Realizărilor Artistice

Petale lirice

Editura InfoRapArt

"...Iată-i pe autori. Am încercat să-i grupez pe genurile profesate, fiindcă alt criteriu de departajare nu mi se pare tocmai corect, deocamdată: Maria Călin, Tănase Carașca (cu fragmente de roman autobiografic) și Maria Tărenescu - memorialistică romanțată; Viorel Dărie, Mircea Marcel Petcu, Elena Hanganu - meditație în siajul unor momente de viață care i-au marcat, le-au adus un strop de înțelegere a lumii, dincolo de informația acumulată; Ionel Bostan, Aurica Istrate, Dorina Șerban - proză scurtă; Melania Cuc - fragment de roman burocratic; Rădu Daneșescu, Vasile Larco - proză umoristică, acesta din urmă (...) având inclusă în carte și o serie de Miniaturi (scurte anecdote), umor esențializat până la cadrul general și poantă..."

Dimitrie Lupu

ASPR - Noaptea curcubeielor lungi

A.S.P.R.A.
Asociația Scriitorilor
pentru
Promovarea Realizărilor Artistice

Noaptea curcubeielor lungi

Editura InfoRapArt

A winter scene featuring a snow-covered cabin with warm lights glowing from the windows. The cabin is surrounded by snow-laden evergreen trees. In the foreground, two deer stand on a snowy path. A small stream flows through the snow, reflecting the warm light from the cabin. The overall atmosphere is cozy and serene.

BOEMA

Galati, cod 800010, Str. Al. I. Cuza, Nr. 45bis, Bloc Cristal, Sc. 2, Ap. 4

Telefon: 0726 337376, 0336 800313

Email: boema@inforapart.ro, inforapart@yahoo.com

Web site: www.boema.inforapart.ro